

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XIX. 1921.

Št. 5, 6. Maj, junij.

BOGOLJUB

cerkven list

za Slovence

Koledar za maj 1921.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Blažena Devica Marija, tolažnica žalostnih.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škol.	lavanj. škol.
1 Nedelja	Filip in Jak.	Preklinjevalci Matere božje	Ljubljana, st.	Sv. Tomaž pri Vel. Nedelji Sv. Boltenk Sv. L. p. V. N. Jarenina
2 Poned.	Atanazij	Bojevniki za sv. vero	Trebelno	
3 Torek	Najdba sv. Kr.	Križ v šolo in družino!	Sv. Križ p. Lj.	
4 Sreda	Florijan	Časn. in večn. ognja varuj nas!	Kamna gor.	
5 Četrtek	Vnebohod Kr.	Večkratna misel na poslednje reči	Št. Gothard	
6 Petek	Janez Ev.	Ljubezen in spravljivost	Orehov	
7 Sobota	Stanislav, šk.	Naši škofje in duhovniki	Ljublj., sv. Fl.	
8 Nedelja	Prik. sv. Mh.	Zmaga nad Framasonstvom	Šmihel	Sv. Jakob v Slov. gor. Št. Ilj v Slov. gor. goricah Svečina Sv. Jurij n. P.
9 Poned.	Gregor Nac.	„En hlev in en pastir!“	Rakitna	
10 Torek	Aetoni	Novomašniki	Javor	
11 Sreda	Franč. Hjer.	Ljudski misijoni	Nova Štifta	
12 Četrtek	Pankracij	Ohrani sad zemlje!	opanj	
13 Petek	Servacij	Redovni poklič	Knežak	
14 Sobota	Bonifacij	Birmanci	Fara pri K.	
15 Nedelja	Binkošti	Pridi sv. Duh!	Mitterdorf	Sp. sv. Kunič. Sv. Lenart v Slov. gor. Št. Rupert v Slov. gor. Sv. Fr. v Sl. g.
16 Poned.	Bink. Jan. n.	Obrekovani duhovniki	Nova Oselica	
17 Torek	Paškal	Častilci sv. Rešnjega Telesa	Mekinje, K.	
18 Sreda	Feliks	K pravi pokori!	Lesce	
19 Četrtek	Celestin	Sv. Oče	Breznica	
20 Petek	Bernardin	V cerkev k pridigam in nauku!	Dobrova	
21 Sobota	Andrej Bob.	Grko-katoliki, Rusini	Prem	
22 Nedelja	Sv. Trojica	Stanovitnost v veri	Catež p. T.	Negova Sv. Benedikt p. Slov. gor. Sv. Ana pri Krampergu Sv. Jurij v Slov. gor. Sv. Bolf. v S. g. Marija Snež.
23 Poned.	Deziderij	Boj čtnosti!	Kapucini v Kr.	
24 Torek	Marija Pom.	Salezijanski zavodi	Križanke	
25 Sreda	Urban	Boj pijančevanju!	Godovic	
26 Četrtek	Sv. Reš. Telo	Pogostejše obiskovanje Sv. R. T.	Sv. Troj. p. M.	
27 Petek	Magdalena P.	Apostolstvo molitve	Ljubno	
28 Sobota	Avgustin	Misijoni med pagani	Sv. Helena	
29 Nedelja	Maksim	Premagaj strah pred ljudmi!	Sv. Duh	Sv. Bolf. v S. g. Marija Snež.
30 Poned.	Ferdinand	Naši vojaki	Rateče	
31 Torek	Angela	Varstvo ženske mladine, Umrli.	Kranj	

Odpustki

za mesec junij 1921.

1. Sreda. Bl. Feliks in Herkulan. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

2. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Petek, prvi v mescu. Presv. Srce Jezusovo, bl. Andrej Hisp. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes dvakrat (ali v nedeljo enkrat); c) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa dvakrat, kakor včeraj; d) vsem vernikom

v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega, pod navadnimi pogoji; e) udom apostolstva molitve; f) udom naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; g) istim kakor 2. dan. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

4. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv.

Krščanska mati, ti nam moraš vero ohraniti!

Vera je v nevarnosti — to vidi vsak, komur je kaj zanjo. Kdor tega ne vidi, kaže ravno s tem, da mu zanjo nič ni. Ne v taki nevarnosti, da bi bili kar naenkrat popolnoma ob njo. Toda očitvidno in sicer hitro, hitro nazadujemo. Oh, navzdol se gre tako lahko in tako hitro! S skrbjo se vprašujemo: Kakšen bo prihodnji rod? Rod, ki bo vzrasel v tem duhu, duhu razbrzdanosti, upornosti, materijalizma, duhu zgolj posvetnem, zemeljskem, živalskem..... in rod, ki bo izšel iz te žole, ki je že zdaj tako malo verska in obeta biti še bolj brezverska.

Vprašujemo se, kaj naj bi še storili, da bi ljudstvu vero ohranili. Saj smo vendar že storili in poskusili vse, kar je mogoče. Pridig našim ljudem ne manjka, dobrega beriva, časnikov in knjig tudi ne, ko bi jih le hoteli brati! Razen tega imajo obilna izredna sredstva za ohranjenje vere in golenje verskega življenja: verske družbe, krščanska društva, shode, govore, pouk vsake vrste, duhovne vaje, tridnevnice, misijone... Morebiti nimajo nikjer toliko vsega tega kakor pri nas. Naj reče kdo, kar hoče: duhovniki se vendar veliko trudijo, mnogo več kakor so dolžni, nalagajo si prostovoljno težka bremena — samo ljudstvu v korist. In vendar — kje je uspeh? Kje je hvaležnost? Vsakemu sleparju in šušmarju, vsakemu lažniku in odrtniku, vsakemu nečistniku in raz-

uzdancu verjamejo bolj in ga zvesteje poslušajo kakor duhovnika. Ta je njih sovražnik, oni pa so njegovi prijatelji. Vsak hudobnež si lahko izmisli kakršnokoli laž hoče, pa mu bodo verjeli; kar pa duhovnik govori, tega ne verjamejo. (Seveda niso vsi taki, a le preveč je takih.)

No, to je bilo mimogrede povedano. — Kako bi torej ljudem vero ohranili? Kako ga obvarovali pred nravno propalostjo?

Največjo moč do človekovega srca ima domača hiša. Seveda v prvih letih njegovega življenja. Takrat se seje in sadi v gredice mladega srca: Kar se takrat vseje in vsadi, to pozneje raste in zori. Nobena šola in tudi cerkev nikdar tega ne popravi in ne nadomesti, kar je domača hiša zanemarila in zamudila; kar pa je domača hiša v prvih letih mladosti otroku vdihala in vcepila, to se najbolje prime in drži.

V domači hiši pa je mati tista, od katere je največ odvisno. Mati je srce in duša družine. Okolj matere se suče vse življenje malih otrok; od matere ima otrok telesno in dušno življenje. Kar mati naredi, to najbolje drži; kar mati zanemari in pokvari, tega za njo ne popravi noben še tako goreč duhovnik. Neki moder mož je zapisal te-le besede in té si matere dobro zapomnite: »Kakršen je otrok prvih šest let na kolenih svoje

matere, tak bo človek celo življenje. V teh letih se stavi podlaga za celo prihodnje življenje.

Mati je korenina človeškega rodu. Če torej hočemo, da bodo mladike dobre, pozneje pa tudi debela, skrbimo najprej, da bo korenina zdrava in prava.

Zato če hočemo še vero ohraniti, moramo vso skrb — še veliko večjo kot doslej — posvetiti vzgoji v domači hiši. In ker je mati tista, ki v prvi vrsti vodi to vzgojo, moramo na vso moč delati in skrbeti, da bodo matere dobre in da bodo svojo nad vse imenitno nalogo znale prav izvrševati.

Matere so še večinoma dobre. Večinoma vsaj žele imeti dobre otroke. Seveda se dobe tudi zanikrne matere. Velikokrat slišimo tožiti izkušene dušne pastirje: O, ko bi starši imeli več modrosti in skrbi, saj bi se iz mladih ljudi dalo kaj narediti! Sempatja so mlajši boljši kakor stari. — In to ne velja samo o očetih, ampak tudi o materah.

A kakor rečeno, večinoma vendar matere žele imeti dobre otroke. Ni pa dosti, to samo želiti, treba je tudi znati. In tega matere premalo znajo. Kako bodo znale, če se niso učile? Ali menite, da je ta stvar tako preprosta: vzgojiti dobre ljudi? Da ni preprosta, se vidi iz tega, ker se tolikokrat ponesreči. Koliko dobrih staršev ima slabe otroke, ker niso znali vzgojiti dobrih. Voljo in željo so sicer imeli dobro, a sama želja otroka še ne naredi dobrega. Vzgoja je velika umetnost. Večja, kakor iz lesenega štora ali trdega kamna izrezljavati ali izklesavati lepe človeške podobe. In vendar podob ne zna delati, kdor se te umetnosti ni učil. Pa ne samo umetnosti se je treba učiti, tudi velike bolj preprostega rokodelstva se je treba učiti: čevljarstva, krojaštva itd. Samo največje umetnosti — delati iz grešnih Adamovih otrok dobre otroke božje — se za to poklicani nič ne uče ali vsaj mnogo premalo. Vsaka nevesta bi se morala učiti in skušnje narediti o veliki umetnosti vzgoje otrok: V ta namen bi pa potrebovali ne-

ko šolo za neveste. Nobena šola ni bolj potrebna. Toliko šol imamo, samo najpotrebnejše ne. Ljudi narejati dobre, je izmed vsega na svetu najpotrebnejše.

Dokler pa take šole nimamo, se morajo matere pač sproti učiti te težke naloge. Bratji morajo tozadevne spise in poslušati temu primerne govore. V ljubljanski škofiji je zaukazan štirikrat na leto pouk mater. Ta pouk je nadvse potreben. Vzgojeslovnih spisov imamo Slovenci tudi že nekaj. Mohorjeva družba je večkrat kaj takega izdala. A to je še premalo. Ravno iz tega vzroka tudi prav posebno želimo, da bi »Bogoljuba« imela vsaka hiša, ker pri naša pogostokrat tudi kaj vzgojeslovnega. To naj bi posebno matere brale. To, kar je gospod župnik Volc o vzgoji pisal in bo še pisal, so zlate resnice. Ko bi vse matere po tem ravnale, bi imele drugačne otroke. A kaj pomaga, če je še tako lepo pisano, če pa tisti, katerim je namenjeno, o vsem tem nič ne vedo! Zato, pravimo, mora imeti »Bogoljuba« vsaka hiša, kajti v vsaki hiši se morajo otroci dobro vzgojevati, ne samo v nekaterih. Drugače bomo pač imeli nekaj dobrih ljudi, a večina bo le srednja in slaba.

Pa tudi to je še premalo. Imeti moramo posebne naprave za vzgojo mater. Taká naprava je Marijina družba za matere. Pri nas smo začeli najprej z dekliškimi in mladenišskimi Marijinimi družbami, pa neki izkušen gospod nam je rekel: Mi smo začeli hišo pri strehi zidati. Pri tleh je treba začeti. Pri korenini moramo zastaviti! In ta korenina je mati. Skrbeti moramo najprej za dobre matere, potem bomo imeli dober zarod.

Iz tega spoznanja so se začele sedaj pri nas prav pridno ustanavljati družbe za žene. Pa še več jih bo treba. V vsaki fari naj bi bila; kajti v vsaki fari morajo biti dobri ljudje, in ti se bodo dobili po dobrih materah.

Marijine družbe za žene voditi, pravijo izkušeni gospodje, je prav hvaležno delo. Žene so modre, jih ni treba šele s silo uganjati, kakor je treba večkrat mlade lju-

di. Same uvidijo, kaj je prav in za dobro sprejmejo, kar se jim pove.

Seveda so tudi izjeme. In čudno je, da tudi nekatere žene za družbo ne marajo. Imajo razne izgovore: da ne morejo vsega izpolnjevati, da jim mož ne pustí itd. Starejše že pridejo blizu, a mlade se večkrat branijo. Pa ravno za mlade je družba potrebna. Torej vse mlade matere v Marijino družbo! Kajti vse morate imeti dobre otroke — sicer gorje vam in vašim otrokom, pa tudi veri in cerkvi!

Krščanska mati, ti nam moraš vero ohraniti — je zapisano spredaj. Da, matere, zavedajte se tega, koliko je na vas ležeče! Kar nam boste ve dale, to bomo imeli. Kakršne otroke boste ve vzgojile, tak

bo prihodnji rod. Ali pa ne vidite, koliko je sedaj nevarnosti za vero? Ali ne vidite posebno, kolika je nevarnost za vaše otroke med tem hudobnim svetom? Če jih še tako dobro vzgojite in oskrbite, so še vedno v nevarnosti. Kaj pa celo, ako jih zanemarite!

Matere, matere slovenske, pomagajte nam vero ohraniti! Dajte nam dobrih kristjanov! Utrdite jih v veri in čednosti tako, da jim je noben vihar ne omaje, nobena skušnjava ne izruje! Vzgojite nam krščanskih junakov in junakinj, ki bodo pripravljene raje na grmado iti in glavo pod sekiro položiti kakor pa nezvesti postati Bogu in njegovi sv. Cerkvi!

Fides intrepida — neustrašna vera.

Čast tistim, ki jo imajo!

Fides intrepida — neustrašna vera nam je potrebna v teh veri sovražnih časih. Tako smo rekli zadnjič.

Ali je še kaj take vere med nami? Hvala Bogu, nekoliko je je še.

Pred dvema mesecema, takoj potem, ko je bil zadnji »Bogoljub« izgotovljen, je prišel iz Zagreba v Ljubljano neki nov prerok oznanjevat novo vero. Ime mu je Milošević, doma je iz Dalmacije, meniško kuto je slekel in tudi svojo Katrco si je poiskal. Torej neki jugoslovanski Luterček. Judežev seveda nikoli ne bo zmanjkalo. Ta mož je začutil v sebi poklic, Jugoslovane osrečiti z novo vero; »narodno vero« jo imenuje. Vse vere so zanič, najbolj seveda katoliška, samo njegova je dobra.

Ko so izvedele to nekatere ljubljanske ženske, največ delavke iz tobačne tovarne, so šle v dvorano Mestnega doma — tempelj nove vere — in so hotele temu preroku štrečno zmešati. Bilo je vmes tudi nekaj krščanskih mož in študentov, a ženske so imele, kakor je že navada pri takih rečeh, seveda večino.

Pol ure Luterček ni mogel do besede; tak vrišč so gnale ženske. Njegovi »verniki«

so poskušali vse, kar so vedeli in mogli, da bi ženske ukrotili, pa jih niso mogli. Nazadnje so začeli stole vanje metati, a ženske se niso podale. Bile so v nevarnosti za življenje — a umaknile se niso. Po dolgem času so se spomnili na vodo, ki bi jih mogla rešiti; odprli so vodovod in jih začeli polivati. Tej sili so se morale umakniti. Bile so vse mokre, obleka premočena, voda v črevljih. Voda je tekla po dvorani, po stopnicah in po ulici. Pa tudi Miloševići verniki so bili pošteno poškopljani. Ena je rekla: To je bila sreča, da so nas z vodo. Drugače bi bilo veliko mrtvih.

Nekateri naših ljudi so bili tega mnjenja, da naj bi od naših nobeden ne hodil zraven, ker prezirali naj bi te verske odpadke. Mi o tem ne bomo razpravljali, kdo ima bolj prav.

Kar pa moramo in hočemo pohvaliti, je odločnost, neustrašenost in požrtvovalnost, ki so jo pokazale te verne ženske. Prav to je tista fides intrepida, neustrašna vera, ki jo je Bogoljub priporočal. In take vere pa takih vernikov potrebujemo! Čast vam in spoštovanje, dekleta in žene, ki ste se dale vsaj z vodo polivati za tistega Kri-

stusa, ki se je dal za vas do krvi in kosti bičati! Ko boste stale pred njegovo sodbo, mu boste lahko rekle: Ali veš, Gospod, kako sem bila tisti dan zavoljo tebe mokra? ...

Zadovoljni smo, da je bilo z vodo vse opravljeno in da ni prišlo do poboja. Če bi bila pa vendar katera v takem boju mrtva, bi je ne bilo treba milovati, ampak blagrovati. Ali mar svete mučenice milujemo, ali jih ne blagrujemo?

Da, mučencev potrebuje naš čas! Če ne velikih mučencev, vsaj malih. O, da bi nas duhovnike začeli zapirati in v ječe vlačiti, kakor nam nekaj obetajo! (Naši »samostojni« kmetje nam po svojih poslancih hočejo preskrbeti tako postavo, da bi nas zaradi pridig, ki jim niso všeč, mogli spraviti v ječo.) O, ko bi do tega prišlo, s kakim veseljem bi se šlo v ječo! Naj le poskusijo! Videli bodo, da znajo katoličani za vero še vedno trpeti in če treba tudi umreti, kakor so se dali zapirati in moriti prvi

kristjani. Vera je še danes tako dragocena, kakor je bila takrat. Kaj nam pa morejo drugega kakor to malovredno življenje vzeti? Saj vemo, kako je rekel Gospod: Ne bojte se tistega, ki more telo umoriti; bojte se le tistega, ki more dušo in telo pogubiti!

Stojmo torej krepko na straži za naše najdragocenejše blago, sv. vero! Da ga nas želijo nasprotniki cerkve oropati, o tem ni nobenega dvoma. Brezversko sokolstvo hoče napraviti naskok na vernost naše mladine. Kakor skopec na piščance se hočejo vreči nanjo. In kakor se koklja srdito zažene v vsakega, ki ji hoče piščeta ugrabiti, tako naj branijo slovenski starši in drugo ljudstvo ž njimi mladino pred temi naskakovalci!

Fides intrepida, neustrašna vera, bodi — po zgledu vernih ljubljanskih žena in deklet — vseh pravovernih kristjanov geslo v teh časih, potem vse preganjanje cerkve veri ne bo škodilo, ampak jo le utrdilo!

Za čast našega Boga.

Sveče so zdaj drage. Vse cerkvene potrebščine so se seveda silno podražile, darovi zanje pa nikakor niso zrastle v isti meri. In na tem cerkve trpé.

Razsvetljava pri božji službi je zdaj slaba. Najbolj se pa opazá to, kadar je sv. Rešnje Telo izpostavljeno: pri božjem grobu in na dan celodnevne čiščenja. Cel dan goré po dve, po tri sveče na vsaki strani. Kaka revščina! Človeka skoro srce boli. Ali naj se res zadovoljimo s tako beračijo nasproti našemu Bogu, od katerega vse imamo? Jezus bi nam lahko očital: »Če sem jaz vaš Bog, kje je moja čast?«

Če že ne splošno, naj bi vsaj za take dneve bogoljubne »duše« iz ljubezni do svojega Jezusa posebe zložile nekaj za dostojno razsvetljava oltarja, na katerem stoluje stvarnik in kralj vsega stvarstva.

V neki župniji na Gorenjskem pa, kakor smo slišali, so ljudje splošno darovali za svečavo toliko, da ni treba pri razsvet-

ljavi prav nič ščipati. Za čast božjo vneti gospod župnik je oznanil: »Sveče so tako drage, da jih ne bo več mogoče tako žgati, razen če bi vi hoteli posebe kaj več za to darovati.« »Koliko pa bi bilo treba?« so vprašali ljudje. »Zračunil sem, da kakih 6000«. In prinesli so mu 11.000.

No, vidite, saj gre! Samo malo poriniti je treba! Pa res, zakaj bi ljudje ne dali? Če imajo za druge reči denár, zakaj bi ravno cerkev trpela tako revščino? Pri vsej draginji so ljudje še vedno čedno oblečeni, otroke še vedno preveč lišpajo, samo nasproti Bogu bi tako skoparili?

Če pa že s svečavo ni mogoče cerkvá tako krasiti, naj bi jih vsaj s cvetjem! Oltar, na katerem je Najsvetejše izpostavljeno cel dan, bi moral biti v zelenje in cvetje ves zagrnjen. A zopet: kaka praznota sempatja! Po par cvetic, zelenih ali le suhih, sameva na oltarju! »Če sem jaz vaš Bog, kje je moja čast?«

Sploh pa pri nas ne znamo cerkvá krasiti. To bi se morali že od Italijanov učiti. Ti znajo to vse drugače! Že v Trstu in po primorskih cerkvah se to lahko vidi. Pa tudi v Rimu. V tem nam je Rim lahko zgled. Ob velikih slovesnostih gori v cerkvi sv. Petra in drugih bazilikah ne samo na stotine sveč, ampak na stotine lustrov!

Pa tudi na Dunaju smo se ob evharestičnem kongresu lahko učili, kako se cerkve krasé. Vse dunajske cerkve so bile takrat tako okrašene, da mi kaj takega še nikoli nismo videli. Na stotine metrov vencev je prepletalo cerkve od vrha do tal. To je moralo dati dela in stroškov! Cele vlake zelenja so morali pripeljati na Dunaj. In kako živo vero ter gorečo ljubezen morajo imeti dunajske gospe in gospodične, morda tudi gospodje, ki so to nešteto množico vencev spletli!

Tudi za naša dekleta bi bilo najlepše opravilo in zabava cerkve krasiti. Toda mnoge naše punce bolj veseli ples in druge neumnosti, kakor taka lepa nedolžna zabava. Kdaj vidimo pri nas kake vence v cerkvi in koliko? To je redka prikazen. In pri nas, ki živimo sredi gozdov!

Ravnotaka je pri nas tudi s p e t j e m.

Tudi tega bi se morali mi učiti od Nemcev in Italijanov. Pri obojih poje cela cerkev. Na svoja ušesa smo slišali. In Italijani: s kakim navdušenjem poje vsak otrok in vsak starček! Kako hladno pa je pri nas v tem oziru! Toda o petju morda še kdaj drugikrat kaj več, — če bo sploh kaj pomagalo. Saj je menda vse zastoj, kar Bogoljub priporoča. O skupnem petju in o glasni molitvi je že večkrat pisal in jih priporočal, — koliko se jih je za to zme nilo! Vse po starem!

Pa če kdaj, z d a j bi bilo potrebno cerkve posebno krasiti, božjo službo delati kolikor mogoče lepo, prijetno, veselo in prikupljivo, ko se ljudstvo od cerkve tako obrača in hiti klanjat se drugim bogovom: žakljem, polnim denarja, in loncem, polnim mesa. Znano pa je, da lepota božje službe še marsikoga v cerkev privabi, ki bi morda drugače ne prišel.

Cerkvena himna o presv. Telesu pravi: Sic nos tu visita, sicut te colimus. Tako nas obiskuj, kakor te častimo. Z drugo besedo: S kakršno mero bomo merili mi tebi, s tako nam boš ti odmerjal.

(Preberite k temu še zadaj na str. 88 dopis od Sv. Gregorja!)

Majniški Kraljici.

Slavi te jasni majni dan
in solne žarnoblesteče
in rož dehtečih polna dlan,
vse poje pesmi sreče.

Na tebe misli zeleni log,
o tebi se brest pogovarja,
o tebi sanja cvetoči glog,
večer svoj ave udarja.

Slavi te bajni nočni mir,
pojo ti zvezd milijoni
in lučce srebrne in zlati vir,
vse klanja tvoji se kroni.

Najlepše duše gore za te
kot lučce pred tvojimi kipi,
kot venec obkrožajo tvoje ime
njih misli, njih srčni utripi.

Kraljica maja, glej širni svet,
nebo in zemlja ti poje;
en ave, Marija, ljubezni prežet,
življenje naj celo bo moje!

M. Elizabeta.

Zgodi se Tvoja volia!

(Piše V. Čadež.)

(Dalje.)

2. Vdanost v voljo božjo.

a) Splošno.

Sedaj smo čisto na jasnem, kako božja previdnost vse vodi. Kaj pa sledi za nas iz tega? Ni težko uganiti. Če Bog uravnava vse z neskončno modrostjo in se ne more brez njegove volje oziroma brez njegovega pripuščenja nič zgoditi, nam ne preostaja drugega, kot da se božji volji brezpogojno izročimo, da Bogu popolnoma zaupamo ter da voljno vse sprejmemo iz njegovih rok, karkoli nam pošlje. Ako nam hoče Bog vedno le dobro, najsi nas obsiplje s srečo ali tepe z nadlogami in nam proti njegovi volji niti lasu na glavi nihče ne more skriviti, ali bi ne bilo pregrešno in skrajno nes pametno, upirati se volji božji ali obupavati v bridkosti ali pripisovati kako nesrečo le človeški hudobiji? Bog je, ki se takorekoč skriva za vsemi stvarmi, za vsemi dogodki.

Le pogledimo otroka, kako varnega se čuti v materinem naročju; niti na misel mu ne pride, da bi pri materi ne bil varen. Ali nismo mi v naročju božjem tisočkrat bolj varni? Bog sam primerja svojo skrb za Izraelce s skrbjo matere za otroka, ki ga nosi v naročju. Po preroku Izaiju namreč govori Bog (46, 3.): »Poslušajte me, Jakobova hiša in ves ostanek Izraelove hiše, ki vas nosi moje materino telo, pe-
stuje moje materino naročje.«

Če se potnik vsede na vlak ali stopi na ladjo, ali je v skrbeh, ga bo li vlak pripeljal na zaželeni kraj ali ladja dovedla v ločeno pristanišče? To skrb mirno prepušči tistim, ki so za to odločeni, sam pa brezskrbno sedi v vlaku, se sprehaja po ladji, vedoč, da bo dosegel cilj, če le ne bo posebne nesreče. Vprašajmo se: ali nismo mi brez primere bolj varni, če nas Bog sam vodi po poti v nebesa, ko nas na tej poti ne more doleteti nobeno zlo brez njegove volje? O da, varni smo, da si večje

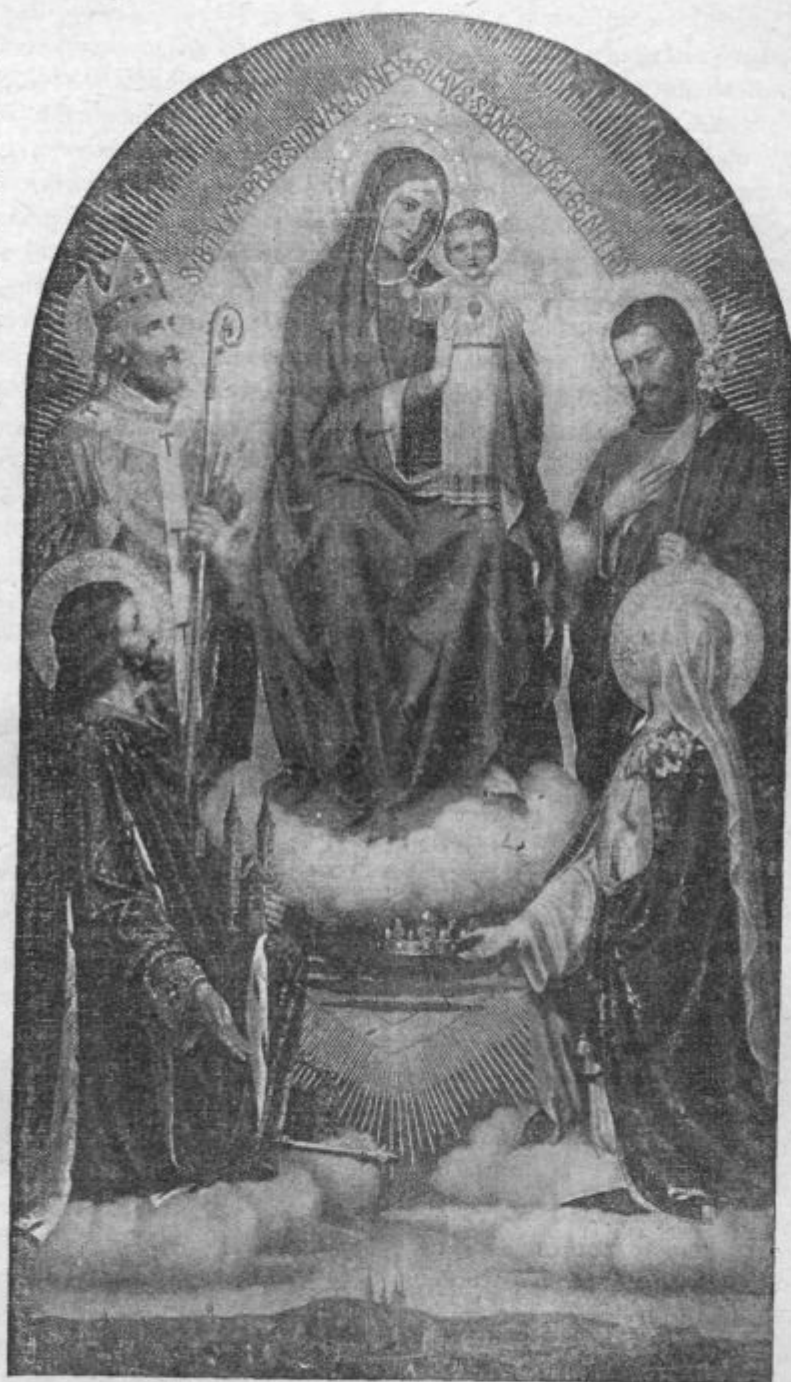
varnosti sploh misliti ne moremo, le žal, zavedamo se tega vse premalo ali pa sploh na to čisto pozabimo.

Posebno ljubezniva je primera, ki jo beremo pri preroku Cahariju. V drugem poglavju prerokb Caharijevih napoveduje Bog, kakšen ima biti novi Jeruzalem, Cerkv Kristusova, in kako bo varoval prebivalce novega Jeruzalema, namreč verne otroke sv. Cerkve: »Kdor se vas dotakne, se dotakne punčice mojega očesa.« (2, 8.) Kako nežno skrb nam Bog razodeva s temi besedami! Kakor na punčico svojega očesa pazi Bog na nas; tako lepo podoba si je izbral sam Sv. Duh, da nam živo pred-
oči božjo skrb za nas.

Krasna je tudi misel sv. Avgušтина, ki more v nas še posebno utrditi zaupanje v božjo previdnost. Bog skrbi zate tako, kakor da bi v nebesih in na zemlji ne bilo nobene druge stvari, za katero bi imel skrbeti. Kdor ve, kako je Bog povsod ves pričujoč z vsem svojim bistvom, z vsemi svojimi popolnostmi, bo lahko precej uvidel, kako prav uči veliki mislec sv. Avguštin. Če pa Vsemogočni tebi naklanja toliko skrb, ali bi ne bilo predrzno, le dvomiti, da ti hoče Bog vedno le dobro, četudi te obiskuje z velikimi križi?

Ali si že videl, kako se ptice boje za svoje mladiče, kako trepečejo, kadar vidijo, da so mladiči v nevarnosti? Kako ganljiva skrb je to, kajne? In glej: tej skrbi primerja prerok Izaija božjo skrb za prebivalce v Jeruzalemu. Tako namreč pravi: »Kakor trepetajoče ptice, tako bo Gospod vojskinih trum branil Jeruzalem ter ga bo varoval in rešil.« (Iz. 31, 5.) Tudi to je prelepa primera za skrb, ki jo ima Bog za vsakega izmed nas, če se le izročimo njegovemu varstvu.

Na to bi morda kdo ugovarjal: če Bog za nas tako skrbi, ali naj mi lepo roke križem držimo in čakamo samo, kaj nam

Spet klíče prelepí nas maj — k Mariji v nadzemeljski raj...

bo Bog poslal? Vsakdo ve, da bi bilo tako sklepanje napačno, ker delati moramo na svetu. Da bomo lažje umeli, kaj moramo od svoje strani storiti, rabimo nazorno primeru sv. Frančiška Saleskega. On pravi: mi moramo delati na potu v nebesa male korake; velike korake na tej poti dela Bog za nas. Kaj so ti mali koraki? To so naše dolžnosti, ki jih imamo do Boga, do sebe in do bližnjega. Svoje stanovske dolžnosti moramo natančno izpolnjevati, sploh storiti vse, kar Bog od nas zahteva, bodisi v božjih, bodisi v cerkvenih zapovedih. Torej moramo tudi pridno porabljati sredstva v dosego svojega namena. Ako smo storili svojo dolžnost, tedaj nam ne preostaja drugega, kakor popolnoma se izročiti vodstvu božjemu. Mi delamo pri tem malè korake, Bog pa, ki nas varno vodi, dela za nas velike korake: njegova previdnost urejuje vse na svetu tako, da nas vse vodi k njemu, ako le mi v svoji nespameti ne stavimo Bogu kakih zaprek. Velika ovira za delovanje božje bi bila: ako bi nemirno vpraševali, kaj Bog hoče od nas s tem ali onim dogodkom; ako bi se ne zanesli, da nas Bog očetovsko varuje; ako bi bili v skrbeh, če nas Bog prav vodi. »Zelo slabo stoji, kdor Bogu ne izroči vseh skrbi.« (Hoja za Kristusom III. 17.)

S tem je že tudi dan odgovor na vprašanje: kaj pa, če pride nad nas kaka nesreča, ali se je ne smemo braniti? Bližnji nas je n. pr. obrekoval, ali naj trpimo, da nas drugi vsled tega krivično sodijo? Naša dolžnost je, braniti svoje dobro ime, kolikor moremo; zato moramo dati čast resnici in povedati, v čem nam je bližnji kratil dobro ime. Kaj pa, če nam nihče ne verjame? Tedaj pa moramo to ponižanje mirno sprejeti, ker Bog hoče to naše ponižanje. Mi smo namreč storili, kar smo bili dolžni storiti, drugo skrb pa moramo prepustiti Bogu. Isto je, če nam n. pr. sosed dela škodo na premoženju. Le iščimo pravico, če jo moremo najti; ako pa ne moremo doseči in dokazati svoje pravice, moramo škodo trpeti brez sovraštva, saj je Bog to pripustil iz najboljših namenov. Farizeji so

našemu Gospodu posebno radi očitali, da skruni soboto. Nasproti temu očitku je Jezus večkrat dokazoval svojo nedolžnost, a govoril je gluhim ušesom, kar vidimo že iz tega, ker so ga sovražniki vedno znova proglašali za skrunilca sobote. Prav tako mora tudi pravičnik pogostokrat umolkniti pred hudobijo krivičnikov.

Kaj pa naj storimo, ko vidimo, kako svet žali Boga in se pogreza v pregrehe? Ali z drugo besedo, kako naj se zadržimo nasproti vsemu, kar Bog pripušča, in se godi zoper njegovo voljo? Greha kajpada ne moremo nikdar odobravati, pač pa moramo radi greha žalovati, kakor je žaloval naš Gospod nad grešnim judovskim ljudstvom in nad vsemi grešniki. Ako ljubimo Boga, bo tudi naša skrb, da greh kolikor mogoče omejimo, zabranimo. Druga pa je glede posledic greha, o čemer smo že govorili. Ker vse te izhajajo iz božje volje, jih moramo voljno sprejeti, pa naj bo še tako grenak kelih, katerega nam Bog podaja.

V vseh nesrečah torej ravnajmo, kakor smo rekli ter porabljajmo sredstva, ki nam jih je Bog sam dal za njih odvrnitev. Ako odvrnejo od nas nesrečo, prav; ako ie ne odvrnejo, tudi prav; da smo le storili, kar smo mogli. Greh bi bilo, če bi kdo v bolezni, kateri se da odpomoči, zametaval zdravnika in vsa zdravila, češ: Bog mi je bolezen poslal in če je njegova volja, me bo bolezen tudi rešil, zdravniške pomoči in zdravil torej ne potrebujem, ker me more Bog brez druge pomoči ozdraviti. Kdor količkaj zna katekizem, ve, da bi se to reklo skušati Boga. Saj nas še sv. pismo opominja: »Spoštuj zdravnika zavoljo potrebe, zakaj Najvišji ga je ustvaril. Najvišji je iz zemlje ustvaril zdravila, in razumen človek jih ne studí.« (Sir, 38, 1. in 4.)

Spredaj v 1. poglavju smo premišljevali, kako se razteza božja skrb do vseh stvari brez izjeme, tudi do najneznatnejših. Vsi dogodki, vsi vplivi, vsi občutki, vsak utrip srca, vsak gibljaj katerekoli stvari, vsak črviček, vsak prašek na zemlji, kratka, vse je pod vodstvom božjim, in Bog z

neizmerno modrostjo uravnava vse vedno tako, da je za nas dobro. Temu nauku primerno moramo tudi vsepovsod gledati prst božji; navaditi se moramo, da vse posamezno, kar nas zadeva, pripisujemo božji previdnosti. Nikakor bi ne bilo zadosti, če bi le tako splošno verovali, da Bog vse vodi; v življenju moramo uporabljati razloženi nauk na vse, kar pride nad nas, ali z drugo besedo: popolnoma, brez pridržka, v vseh stvareh se moramo vdati v najsvetjšo voljo božjo v globokem prepričanju, da nam hoče Bog vedno le dobro.

Ako skrbno pazimo na to, se bomo lahko nešteto krat prepričali sami na sebi, kako čudovito Bog večkrat prav neznatne stvari vodi v naše dobro.

Pisatelju te razprave se je v letih dijaškega pomanjkanja — seveda še pred

vojsko — to-le primerilo: Ogledoval si je »leđeno jamo« na Tabru pri Grosupljem, tako imenovano, ker je tam notri skozi celo leto, tudi v poletnem času, vedno led. Razkazoval mu je jamo neki vodnik, za katerega pa mu je manjkalo še enega 20 vinarskega novca. Vodnik je stopal v jami pred njim s svetilko, ko je ta premišljal, kako bi prišel do zaželenega novca. Pazeč na korak, da bi mu ne spodrsnilo, je gledal na tla, kar ugleda v svetlobi one svetilke v ledu na tleh nekaj svetlega. Sklonil se in kaj pobere? — 20 vinarski novc, Brezverec bi bil hitro pri kraju s svojo modrostjo vzpričo take sreče. Čuden slučaji tako bi rekel. Kdor pa pozna božjo skrb tudi za najneznatnejše stvarce, bo občudoval v tem dogodku, na sebi tako malenkostnem, božjo previdnost.

(Dalje.)

Vrtoglavost.

Ali poznate pijano muho? Kje se je napila in kdaj, tega ne vemo. A obnaša se kakor pijana. Skače, leta, zaletava se, prekucava se kakor nora. Muhe so sicer vedno nemirne in sitne; a malo več umerjenosti in »pameti« navadno le imajo. Odkod pride, da nekatera včasih popolnoma znori in zbesni. pleše in se vrti, nam ni znano. Če je muha že sicer sitna stvar, je pa pijana muha celo neznosna.

Tej pijani muhi je podoben sedanji čas, ali bolje rečeno: mnogi ljudje v sedanjem času. Saj so bili ljudje, posebno mladi ljudje, vedno lahkomišelní, živi in poskočni; vedno jih je bilo treba miriti in krotiti in nazaj držati od slabega. A sedaj je šinilo nekaj vanje, kakor v pijano muho, ki ne dá miru in se ne dá ugnati, dokler je ne ubijejo.

Da bo po vojski ljudstvo razbrzdano, to smo lahko vedeli. A sedaj je že tretje leto po vojski in razuzdanosti še ni konec; nasprotno: zdi se, da je vedno hujše. Vse pije in pleše in nori in greši in se — po bi ja. Brez pijače ni sreče, ni veselja; tako

so ljudje že od davna mislili. In tega jim ni mogoče iz glave spraviti, dasi je v pijači mnogo več žalosti in nesreče, kakor pa sreče in veselja. Sedaj pa mislijo, da tudi brez plesa ni mogoče živeti. Ta duh pijanih muh je prevzel vse, tudi tiste, od katerih bi tega ne pričakovali. Ne samo posvetnjaki pijejo in plešejo; tudi »na katoliški podlagi« že hočejo povsod plesati, Fantje in dekleta, ki se zbirajo v katoliških društvih, gledajo in ugibajo, kje bi se dobila kaka priložnost, da bi se zavrteli. Tudi pri katoliških organizacijah se skušajo marsikje kolikor mogoče duhovna otresti. Zakaj? Ne da bi ga ravno črtili, ampak nadležen jim je. Prosti hočejo biti, prosti, neodvisni. Gibati in sukati se želijo po svoji mili volji. — Tam pa, kjer se duhovna znebiti ne morejo, n. pr. pri Marijini družbi, se pa take vrtoglave muhe ali večje skušajo njegovim očem odtegniti, da se pod varno streho kake krčme ali kake zakotne hiše morejo zavrteti in z osebami drugega spola malo pozabavati. Čudno res in neverjetno! Tudi mnogo deklet Marijine

družbe ni mogoče obdržati pri redu in pameti. Obšel jih je duh pijanih muh. Govorili jim, pridiguj, priporočuj, prosi, žugaj — nič ne pomaga, nobena stvar jih ne zadrži. Strast je močnejša kot vsi razlogi. Pred vojsko so ples nekoliko ugnali, sedaj dela spet velike težave po družbah. Koliko je bilo že zaradi tega izbranih, a vedno se dobe spet nove plesalke! Ali take osebe »Bogoljuba« kaj berejo ali ne, nam ni znano. Kajti kljub tolikoletnemu zabičevanju, da nobeden v družbi ne sme biti brez družbinega glasila, jih je še vedno dosti brez njega, čemur pa so kriva družbina predstojništva, ki v tem oziru ne napravijo reda. Tistih, ki »Bogoljuba« redno in rade bero, bi človek mislil, vendar ne bo vleklo na ples.

Najhujše pa je to, da se ljudje tako lahkomišelnost pobjajajo. To je strašno, kar smo brali in slišali zadnje mesece o pobjajih in umorih na vseh straneh. To je tista velika sreča, ki jo donaša ta toliko hvaljena in češčena strupena kača — pijača! ...

Da se pri pijači in plesu tudi nečisti duh pase in redi, to je jasno. Število nezakonskih otrok je toliko, kakor še nikoli ni bilo, da nas mora biti samih sebe sram.

Ali je celo med bralci »Bogoljuba« kaj takih vrtoglavcev? ... Menda vendar ne —

razen kakih lehkomišelnih deklet, ki ga naročajo bolj iz sile kakor iz srca; ki bi sicer rade veljale za dobre, ki prizigajo eno lučko Bogu in Mariji, drugo pa svetu in hudiču.

Ljudje božji, imejmo vendar malo pameti! Če vse drugo nori in greši, mi ne smemol!

Toda večina bralcev tega opomina ne potrebuje. A prosimo Vas: poučujte in zadržujte od slabega kolikor mogoče tudi druge! Starši, držite mladino na vajetih, da Vam ne zdivja. O, ko bi starši imeli več pameti, več resnobe, več vesti, več strahu božjega, bi mladina ne bila taka! Fantje in dekleta, ki ste se dosedaj držale dobro, skrbite, da tudi vas svet ne potegne v svoj vrtinec! Opominjajte pa tudi svoje tovarše in tovaršice, da ne zaidejo v te vrtince! Saj to je sama zmota in prevara, da je v pijači, plesu in slabi družini kaka resnična sreča in pravo veselje. To je samo neka omama, po kateri človeka glava boli in vest teži.

Bratje, čas je, da od spanja vstanemo! Čas, da se iz te pijanosti vzdramimo in iztreznemo. Ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ampak v čisti vesti, v zadovoljnem srcu in ljubezni božji je resnično veselje in prava sreča.

Blažene uršulinke-mučenke iz Valenciennes-a.

Zgled krščanskega junaštva za nas, ki v podobnih časih živimo.

V časih svetovne, skoroda babilonske zmešnjave, obhaja naša sveta katoliška Cerkev vzvišene slavnosti, ki predstavljajo pebesa na zemlji, kakor smo brali v »Bogoljubu« l. l. št. 9 in 10.

Te slavnosti so že privabile neštete množice vernikov iz vseh krajev sveta v Rim, kjer je osovraženi ujetnik v Vatikanu proglasil blaženim in svetnikom ude svete Cerkve, one družbe, ki jo svet najbolj sovraži in z vsemi silami preganja. Med temi blaženimi se nahaja tudi 11 uršulink, ki so morale koncem 18. stoletja položiti glavo

pod rabeljnovno sekiro v deželi, ki se je ponášala z visoko kulturo, z izredno civilizacijo, — v Franciji.

Če primerjamo zgodovino mučenih redovnic in njih samostana s svetovnimi dogodki v današnjih dneh, se prepričamo, da se na svetu vse ponavlja, da pa biva nad nami Bog, ki se ne spreminja, ki mirno gleda na revno zemljo in pušča tudi hudobnim ljudem prosto voljo, a vlada vse tako, da slednjič zmagata resnica in sv. Cerkev. Že tisočletja se zaganjajo peklenski valovi z vsemi silami in zvijačami

proti njej, a ona stoji trdno na skali sv. Petra in proglašča za svetnike svoje otroke, ki so prelili nedolžno kri za vero, za večno resnico, za sv. Cerkev.

Poglejmo nekoliko v zgodovino samostana v Valenciennes-u, kjer so živele naše blažene uršulinke.

Prišle so 10. aprila l. 1654. iz Mons-a, mesta na Nizozemskem, v Valenciennes, ki je bil takrat tudi na Nizozemskem, pod špansko vlado. Španski vladi je bilo prebivalstvo zelo naklonjeno, ker je pospeševala blagostanje svojih podanikov. Vse je bilo pridno na delu, tudi otroci so izdelovali čipke, ki so do današnjih časov slovele na svetovnem trgu. Pa še več. Dobro ljudstvo je bilo tudi korenito katoliško in je zahtevalo, naj mu vladajo le katoliški možje. Vsak uradnik od najnižjega do najvišjega je moral priseči ljudstvu, da bo ščitil katoliško vero pred drugimi. Učitelji so se morali izkazati pravoverne katoličane.

Uršulinke, ki so prihajale iz Monsa, niso poznale mesta Valenciennes-a, kjer naj bi nadaljevale svoj poklic. Zato jih je veselilo, ko so opazovale na svojem potovanju, da je ljudstvo tudi tu globoko vero: ob vseh potih so stala razpela, ob vsaki cesti se je dvigala cerkev ali cerkviča, ob nasipih so se belile postaje križevga pota, v mestu pa je bilo že veliko samostanov z gorečimi redovniki kakor v Monsu. A ženska mladina ni imela dotlej v močno obljudenem mestu Valenciennes vzgojiteljic-učiteljic, domača hiša jim je bila edina šola. V tej zadevi je pisal l. 1653. opat de Saint-Jean kralju v Bruselj, da mesto zelo pogrša učiteljic za žensko mladino, da morajo premožnejši starši pošiljati hčerke z velikimi stroški v tujino, revnejše deklice se pa sploh ne morejo izobraževati, kar zelo škoduje ugledu mesta. Nato so se izpolnile želje ljudstva; dobilo je uršulinke, ki so z vso vnemo pričele vršiti lepo nalogo; navadno so imele 500 do 600 učenk in tudi nekaj dečienk iz bližnjih mest

Poučevale so potrebne vednosti, posebno tudi krščanski nauk in so vzgajale dobra, značajna dekleta, ki so jih bili veseli Bog, Cerkev in človeška družba. Ni treba obširno popisovati njihovega delovanja, saj se to še vedno nadaljuje v vseh uršulinskih šolah in zavodih, v raznovrstnih misijonskih postajah, gori do ledena Alaske, kjer pritlikavci Eskimi prihajajo k uršulinkam v šolo, in doli do juga, kjer tudi o Božiču ne preneha pekoča vročina.

Toda kmalu je prišla preskušnja, kakršno poznamo tudi mi: strašna vojska, Uršulinski samostan je bil med Nizozemsko in Francijo, in je moral torej veliko prestati, ko so Francozi oblegali mesto. Ljudstvo je bilo neizmerno prestrašeno. Francoski zgodovinar Simon Lehoucq pripoveduje, da se ni ničesar bolj balo nego nesreče, da pade v roke predrznemu, razuzdanemu, nevernemu francoskemu narodu, ki ne drži ne vere ne obljube. Koliko so molili in se pokorili v teh dneh redovniki in redovnice po samostanih obleganega mesta! »Naš samostan,« so pisale uršulinke, »je bil ob desni strani baterije topov, Bog nas je obvaroval več strellov, kar pripisujemo posebnemu varstvu presvete Device in češčenju presv. Rešnjega Telesa. Ravno na dan sv. R. T. se je začelo obleganje. Dne 14. julija so bile vse župne cerkve odprte in ljudstvo je premolilo vso noč, da bi ga Bog varoval, da bi ostalo pri svoji monarhiji. Slednjič je 16. julija don Janez Avstrijski osvojil mesto, in Valenciennes je ostal španiji.

Toda 20 let pozneje so zasedli Francozi Valenciennes in naše uršulinke so delovale odslej v svojem poklicu v čast božjo, v časni in večni blagor francoske mladine. A kmalu so doživele drugo preskušnjo in težavo, posledice vojske: 1667. leta kugo, 1676. in 1693. leta grozno lakoto. Tudi v naslednjem stoletju ni bilo boljše. Obrt je bolj in bolj pešala, ljudstvo obubožalo, stradalo. Uršulinke so posebno trpele, ker so jim odvzeli vse dohodke. Kako naj bi preživljale toliko ljudi, kako vzdrževale šolska in samostanska poslop-

je? Nekaj časa je dobivalo ljudstvo žito na trgu in kruha pri 73 pekih v mestu; toda Francozom se je takrat godilo kakor nam pred nekaj leti: vsaka oseba je dobila le določeno porcijo, na katero so morali odjemalci dolgo čakati. Tako je delo še bolj počivalo, ker so ljudje porabili mnogo časa v to, da so si zagotovili skromen del hrane, pol funta kruha. Glede prehrane je bilo torej prav tako kakor pri nas: kdor je kaj pridelal ali imel, je moral to oddati posebnim poveljstvom, kar se je ponavljalo vsak mesec. Reveži so oblegali premožnejše hiše, posebno samostane, ker so bili važeni, da so tam vedno dobivali največ miloščine. Ti berači so postajali vedno predrznejši, slednjič so vlomili v hiše, kradli in ropali. L. 1760. je pridrvela cela množica beračev v cerkve in je prekinila službo božjo.

Taki dogodki so bili dokaz, da v Valenciennesu ni bilo bolje kot v Parizu, glavnem mestu Francije.

Kmalu se je mesto razdelilo v dva tabora, ki sta se razločevala na zunanje po karkardah različnih barv. Ljudstvo se je uprlo vojaštvu, po mestu pa ropalo in morilo; odpiralo je ječe in počenjalno razna grozodejstva. Zgodovina pripoveduje, kako so se zločinci vedno bolj množili, kako je zapeljani narod padal vedno globlje.

Nizozemci so prav slutili, ko so se bali, da pripadejo Franciji, odkoder je vel duh brezverstva, anarhije, komunistični duh, ki ne pripozna ne Boga ne pravice. Govorili so Francozi pač vedno lepe besede »égalité, fraternité« enakost, bratstvo, toda gorje mu, kdor tem bratcem ni trobil v njihov rog; gorje mu, kdor si je še upal pokazati se katoličana, posebno če so ga imeli ti revolucionarji na sumu, da ima kaj premoženja.

Brezverski listi in brošure takoimenovanih iluminatov (prosvetljencev) so bili okužili ljudstvo, ga bujskali zoper Cerkev, duhovnike in redovnice. Ni čuda, da so duhovne osebe najbolj preganjali. »Dne 5. avgusta l. 1789.« piše francoski častnik, »sem bil s vojim oddelkom odstav-

ljen, ker sem 25. majnika branil redovnice pred roparji in sem pri tem izgubil 3 može in usmrtil in vjel veliko banditov.« Povsod je vladala anarhija, tudi pri vojakihi. Ni bilo tedna, da bi se ne bil spuntal kak regiment; ni bilo dneva brez nevarnosti za častnike, da jih vojaki ne usmrte.

Toda pustimo nadaljnji popis zgodovine! Poglejmo, kako se je godilo v tej razburjenosti našim uršulinkam, novim blaženim mučenicam.

Tiho, in kolikor je bilo v takih razmerah mogoče, mirno so nadaljevale svoje pobožno življenje. Po vsakem izbruhu so hvalile Boga, da jih je zopet obvaroval; toda niso si prikrivale, da pridejo slednjič tudi same na vrsto in bodo morale kakor toliko drugih redovnic zapustiti svoj samostan, ki je slovel do tega časa; zakaj redovnice so živele ne le sveto, ampak so se tudi odlikovale po svoji učenosti in vsestranski izobrazbi.

Ob izbruhu revolucije je bivalo v samostanu 32 uršulink. Te so dobile l. 1790. povelje, da naj prisežejo na novo proticerkveno ustavo, sicer zapadejo njenim postavam. S svojo prednico M. Klotildo na čelu, so izjavile, da hočejo živeti in umreti kot redovnice v hiši, ki so si jo izvolile. V avgustu l. 1792. jim je vlada prepovedala poučevati ter zaukazala, da morajo do 1. septembra leta 1792. zapustiti svoj samostan.

Toda uršulinke so se odločile, da gredo v mesto Mons v Belgiji, da bodo tam nadaljevale pouk. Mlada novinka, sestra Angelika, je pa odšla v svojo rojstno vas in je tam naročila toliko voz, da se je odpeljalo 20 redovnic, ki so bile ozir zdravja in starosti še sposobne za potovanje.

V avgustu so po močnem obstreljevanju zavzeli Avstrijci Valenciennes in so privolili, da se vrnejo nekateri redovniki in redovnice v svoje samostane. Tako so se naše uršulinke vrnile po 11 mesecih nazaj. Toda kmalu so republikanci zopet pridrvili in zavzeli Valenciennes. Uršulinke so se skrivale v svojem samostanu in so mirno čakale, kaj pride. 28. avgusta so še

slovesno obhajale praznik sv. Avgušтина in obletnico posvečenja svoje kapele. Štiri dni potem, 1. septembra 1794. l., so dobile ukaz, da morajo v 24 urah zapustiti samostan. Uršulinke so takoj izprevideli, pričem da so. Nekatere so bile mnjenja, da bi bilo najbolje bežati pred grozovitimi republikanci. Toda njih junaška prednica mati Klotilda ni hotela ničesar slišati o begu. »Kdo naj deluje za mladino, kdo bo skrbel za njeno vzgojo, če se z begom odtegnemo svojemu poklicu? Ostanimo tukaj dokler nam bo mogoče! Novinke sem pa že obvestila, da se morajo pripraviti na odhod.« Na opomin neke redovnice, da se pripravljajo grozoviti dogodki, je odvrnila prednica: »Naša pomoč je v imenu Gospodovem!« Uršulinke v Valenciennesu so bile edine, ki so bile še skupaj, redovnice vseh drugih samostanov so grozoviti revolucijonarji že pregnali, zaprli ali pomorili.

Neka uršulinka se je izrazila: »Mučeniška smrt nas čaka. Bog zahteva kri nedolžnih žrtev, da opere madeže tolikih hudodelstev.« In druga je pristavila: »Že gledam častno palmo ob koncu svojega zemeljskega potovanja. Oh, da bi dosegla to srečo. Ali bom vredna tolike milosti?«

Tako so druga drugo vspodbujale in mogle. Tu zopet vstopi njih junaška prednica in jih nagovori: »Draghe moje hčere, ura je prišla, da se z zaupanjem vdamo Bogu. Morda bodo republikanci še danes zagospodovali v našem mestu. Kaj naj storimo? Spomnimo se besed našega direktorija: »Uršulinka naj bo v vsem hrabra!« Pogum, hčere moje, ko volimo življenje ali smrt; da, izkažimo se junaške! Spomnimo se, da smo neveste Jezusa Kristusa! Najlepša lastnost neveste je zvestoba. In kako naj nas Gospod spozna za svoje, če zanj ničesar ne pretrpimo? Lahko mu je služiti, ko je pot posuta z rožami, v resnici čednostna duša se pokaže v tem, da mu ravno tako veselo služi v bridkih kakor v veselih urah. Vaša prednica sem, bodite uverene, da prevzamem vse nase. Pojdemo, sovražnik se bliža!«

In res, še isti dan se je začelo muče-

ništvo uršulink. V mestu je bilo polno vojaštva. Na cestah se je slišalo le grozeče rjovenje republikancev zoper krščanstvo. Na vratih so bili nabiti listi, polni groženj zoper duhovnike, redovnike in redovnice. Svoje zmage gotovi, so republikanci kričali: »Bravo! Premagali smo svoje največje sovražnike!« A v samostanu je vse mirno. Neustrašeno pričakujejo uršulinke, kaj bo. Dobri prijatelji jim sicer prigovarjajo, naj beže, veliko družin se jim ponuja, da jih sprejme in jih ščiti. Res jih je nekaj z bridkim srcem odšlo iskat zavetja v tujino. — Druge so bile zbrane okoli svoje prednice, ko vstopi komisar, surov človek kakor vsi republikanci. Ko ga prednica vljudno vpraša: »Prosim gospod, s kom imam čast govoriti,« ji komisar zarohni: »Ne imenuj me gospoda, reci mi državljan, citoyen!« In ko je pozneje pozabila in ga vikala, je zopet zakričal: »Govori z menoj, kakor jaz s teboj! Tikaj me! državljan!«

Potem ji pove, čemu je prišel. »Po vseh hišah se bo preiskovalo, če se kje nahajajo ubežniki, izdajalci, pa tudi živila, ali skrito hišno orodje. In da se to lažje zgodi, ti, državljanka, naznanim, da mora biti ta hiša v 24 urah prazna.«

Neizrečno bridko je bilo slovo tistih redovnic, ki so se odločile za beg. Zadnjič pokleknejo pred svojo junaško mater prednico in jo prosijo blagoslova. Ta moli: »Pogum, hčere moje, saj služimo Gospodu, imamo ženina, ki zapoveduje viharjem. Gospod naj bo z vami in naj vas tolaži v vašem pregnanstvu.« Prednica je tudi drugim sestrkam prigovarjala, naj se vrnejo k svojim staršem. Blažena Kordula, lajika, je pa odgovorila: »Da, globoko so me ganile prošnje mojih dragih, toda odločila sem se, da ostanem tu.« In blažena Felicita pristavi: »Če treba, umrjem junaško z vami, častita mati.« Ko pride zopet komisar, za-reži: »Državljanke, v imenu postave vas aretiram.« Ko zapazi, da ni vseh, reče: »Prej vas je bilo več. Kje so druge?« Prednica mu odgovori: »Ne morem ti odgovoriti drugega, kakor to, da so odšle; kam, tega ne vem.« In komisar: »Le 11 vas je še

ukaj. Dobro, ti se boš zagovarjala pri sod-niji. Le potolaži sel Vse begunke bomo na-šli, kmalu boste zopet vse skupaj v zapo-ru. Ti in te tvoje tovarišice ostanete že od-slej v zaporu in sicer v enem razredu vna-njih šol.« Prednica je vskliknila za se: »Moj Bog, darujem ti svoje življenje, pa priza-nesi mojim hčerami!« To vse se je godilo 1. septembra 1794.

Peljali so jih iz enega zapora v dru-gega, kjer so neizrečeno trpele. Najhujše jim je pa bilo, da so slišale toliko bogoklet-ja. Niso vedele, kaj se bo ž njimi zgodilo. Želele so, da bi na praznik skupne patro-ne, sv. Uršule, darovale svoje življenje in se preselile v nebesa.

(Konec prihodnjič.)

K tebi priti pusti me!

Veš, kolikrat sem ti odprla duri
z iskrenogorkim hrepenenjem,
ko stopil si ob jutra zgodnji uri
kot ženin evharistični pred me?
Veš, kolikrat sem ti odprla to srce?
Vi štejte, angeli, ki ste strmeli,
ko mimo Vas ga je vodila pot;
vi štejte, Serafi, ki ste goreli,
ko k meni je prišel Gospod.
Več tisoč svetih hostij že blesti
na nebu mojega življenja,
več tisoč mojih juter že strmi
z lepoto mističnega hrepenenja
v trenutke tiste, ko je bil odprt oltar,
prišel je Bog, posetil stvar.
Takrat, Gospod, ko bo srce odbilo,
ko zadnjo solzo bo oko izlilo,
ko prvikrat potrkam jaz pri tebi,
odpri mi ti,
nevesto svojo pusti k sebi!

O, pusti me,
naj pridem, naj te vidim
v lepoti tvojih svetih ran,
oko v oko naj blažena te gledam,
vtopim naj se v ljubezni ocean!
O, pusti me,
naj kot nevesta stopim
v nebesih prvikrat pred te,
naj prvi dar, veselje prvo
vložim ti v poveljano srce!
V hvaležnosti globoki naj poklekнем,
nebeški Ženin, pred teboj,
ker si izbral iz tisočev me zase,
ker bil neskončno dober si z menoj.
O, pusti me, naj pridem k tebi,
ko pade zemeljska zavesa,
le v tebi je vsa moja sreča,
le v tebi moja so nebesa.

M. Elizabeta.

Pozor, dekleta, pozor!

Državna posredovalnica za službe v Ljubljani (Gradišče št. 5) opozarja, da mno-ga slovenska dekleta lahkomi selno hodi jo v službo na Hrvaško in Srbsko, kjer se v verskem in nra v nem oziru popolnoma iz-gube. Zapeljejo jih večkrat tovarišice ali drugi ljudje, ki jim slikajo nevem kaka ne-besa tam doli. Dekleta, ne verjemite pre-hitro, ne dajte se z lepimi obljubami brž zapeljati! Tam doli je veliko pokvarjenosti, in dekle, ki ni zelo previdna ter v dobrem utriena, bo težko ostala poštena. Ne spre-jemajte službe, o kateri niste prepričane,

da je dobra, da boste mogle počteno živeti in krščanske dolžnosti izpolnjevati!

Povejte pa tudi drugim dekletom, ki »Bogoljuba« ne berejo! Te so še v večji ne-varnosti. Naj ne letajo po svetu lahkomi-selno, če nočejo postati nesrečne in izgub-ljene, kakor je toliko deklet! Najbolj var-no je biti doma. Katera pa doma res ne more ostati, naj ravna previdno, ko se po-da med hudobni svet! Poleg tega, da stopi-te le k dobrim družinam v službo, skrbite tudi za to, da povsod, kamor pridete v tuj kraj, takoj pristopite h kakemu dobremu

društvu ali Marijini družbi! V Ljubljani je Marijinih družb na izbiro, v Trstu, Gorici, Celovcu, Mariboru, Celju in Ptuj ter drugih manjših mestih je tudi povsod dekliška Marijina družba. V Zagrebu so Marijine družbe pri Jezuitih in pri cerkvi sv. Marije. V Sarajevu so tudi kongregacije, v Belgradu je še ni, a se pripravlja. Povsod poprašajte dobre ljudi, kam se imate obrniti, da boste našle dobro družbo!

Še to si zapomnite: Ne verjemite nobenemu moškemu, ki vas z lepimi obljubami kam zvaablja! To so vselej volkovi v ovčjih oblačilih, z medom na jeziku in strupom v srcu. Koliko deklet se da na ta način zapeljati, da postanejo nesrečna, zavržena bitja, ki so same sebe žalostne — izmeček človeške družbe.

Pozor, dekleta, pozor!

Moja pot po Koroškem.

Poroča urednik.

(Dalje.)

Prišli smo do Pliberka. Tod mimo sem se pač že vozil, a v Pliberku samem še nisem bil. Na kolodvoru je bil ravno gospod dekan, in korakala sva vstric po cesti, ki pelje v mesto. Mestece je oddaljeno od kolodvora četrte ure. V Pliberk se pride ravno tako kot v Kropo. Saj menda znate tisto Kroparsko pesem: Kro-pa je en velik mest', not se pride glih po cest'. (Naši dobri Kroparji menda ne bodo zamerili.) Tudi Pliberk je en velik mest' in not se pride glih po cest'. Cesta je prav lepa; mesto sicer ni tako veliko kot London ali Pariz, pač pa večje kot naša kranjska mesta Lož, Višnja gora in Kostanjevica. Vsaj za dve Kostanjevici ga je, pa bi morebiti še nekaj ostalo »čez«. Ima dve ulici in en trg. Ta trg se je imenoval tiste dni »Krekov trg«. Če se danes še imenuje, ne vem. Cerkev je dostojna gotška stavba z dvema ladijama, glavno in stransko; vendar z velikovško se ne more meriti. Nad mestom je grad. To so vse znamenitosti Pliberka. A kakšno je mesto in kakšne so hiše v Pliberku, to nas toliko ne briga. Glavno je povsod, kakšni so ljudje. O meščanih ne bom govoril; a okolica pliberška, tako sem večkrat slišal in se tudi sam prepričal, je dobra. V mestu se nisem veliko mudil, pač pa iz mesta ven skočil na par krajev, da si jih bolje ogledam.

Ker je imel gospod dekan župnišče zasedeno, sem stanoval pri usmiljenih sestrach, s katerimi sem bil nekoliko znan iz Ljubljane. Imele so tiste dni v mestni ubožnici malo bolnišnico. Po gostilnah ne hodim rad, ker vem, da me gostilničarji niso nič veseli. Jaz jim pa ne želim veselja greniti.

Tukaj sem se spomnil na vabilo g. župnika Sekola, ki mi je v Dobrli vasi rekel: Pridite tudi k meni v Vogrče! Vogrče so od Pliberka debelo uro hoda proti severozahodni strani.

Ubral sem pot do tja. Na desni strani se dviga iz lepe ravnine prijazen hribček, na njem pa lepa cerkev z dvema zvonikoma. To je Božji grob, podružnica pliberška. Tu bi bilo primer-no mesto za kak moški samostan, kakršnega ni na vsem slovenskem Koroškem nikjer. Kako potrebno bi bilo, da bi imeli tukaj svoje misijonarje, ki bi misijonarili po deželi od fare do fare! In kako potrebno bi bilo, da bi se Koroška temeljito premisijonarila! Sedaj pa — odkod dobiti slovenskih misijonarjev? Edino s Kranjskega in Štajerskega. A ti imajo tukaj toliko opraviti, da ne zmorejo vsega. In Koroška leži v tem oziru kakor neobdelana, nerazorana njiva... Po poti srečam mlado, prijazno ženo, ki je šla v Pliberk. Vprašam: Odkod pa vi? Iz Vogrč. Ali ste Vogrčani dobri ljudje? Dobri Slovenci smo, odgovori odločno in veselo. Ko grem dalje, zagledam črno prikazen, ki se mi bliža. Pa ne da bi bil to-le g. župnik iz Vogrč? Zares, prav on je bil! Ko sva prišla skupaj, se je obrnil nazaj, da mi razkaže svoje Vogrče.

Vogrče so mala, ljubezniva farica. Cerkev je majhna in starinska, kakršnih je na Koroškem mnogo. Na pokopališču ni niti enega nemškega napisa. Ljudje niso le dobri Slovenci, ampak tudi dobri verniki. Drugo jutro je bil prvi petek v mescu. In pri sv. obhajilu je bilo razmeroma veliko število ljudi, med njimi tudi precej moških. To mi je tako ugajalo, da sem jim izrazil svoje veselje in povedal, da jih bom v »Bogoljubu« pohvalil.

Prejšnji večer smo imeli v šoli shod. G. župnik je razposlal par ljudi okoli in napolnila se je cela šolska soba. Pevci so krasno popevali domače in umetne pesmi. Jaz sem pa moral govoriti. Zdelo se mi je, da sem čisto med domačimi ljudmi, s katerimi smo enega

duha in enega srca. Je pa tukaj tudi nekaj Kranjcev, večinoma Notranjcev, ki so pokupili posestva in se tod naselili. Pa tudi drugod po Koroškem jih je nekaj, a tudi nekateri teh Kranjcev so prav zagrizeni nemškutarji — seveda Vogrški ne.

Od Vogrč do Drave je dobre četrt ure, k večjemu pol ure. Onstran Drave mi je g. župnik kazal drugo faro oziroma cerkev. To je Ruda. Slišal sem, da onstran Drave ni tako dobro kot tostran. Na Rudi župniku je sedaj g. župnik Starec, ki ga že tudi precej let poznam. Pa ne smete misliti, da je to kak siv in upognjen Starec, to je marveč še mlad in čvrst Starec. Zamikalo me je, da bi stopil še do njega. Župnik Sekol me je spremil do Drave. Drava si je zarezala tukaj silno globoko strugo. Velik klanec vodi v ovinkih doli do nje. Železni most je pretrgan in en del leži v Dravi. Čez Dravo vodi brod. Na drugi strani je cesta prav lepo in položno speljana do vrha. Na Rudi sem si ogledal cerkev in župnikove čebele, ki so me pa, ko sem — nič hudega sluteč sedel pri uljniku in čakal na župnika, da pride domov — prav pošteno opikale. Ne vem, ali so bile to kake nemškutarice ali kali, da so bile tako hude name. Kō je gospod župnik prišel domov, sva se pogovorila o verskih in političnih zadevah kraja, razkazal mi je bližnjo in daljno okolico, potem pa me spremil nazaj do Drave. Zavil sem jo še enkrat nazaj v Vogrče, drugo jutro pa v Pliberk.

Popoldne istega dne sem jo udaril na drugo stran, v Šmihel, ki je v južno-zahodni smeri od Pliberka. Nisem pa šel sam. Spremil me je g. dr. Rožman, sedaj vseučiliški profesor v Ljubljani, rojak šmihelske fare, o počitnicah pa stanuje pri svoji sestri v Pliberku. Govorila sva med drugim o plebiscitu. In dočim so mi dotlej vsi zatrjevali, da je zmaga slovenska gotova, s kakimi 60%, mi je dr. Rožman povedal, da stvar ni brez nevarnosti... V Šmihelu župniku je g. Vintar, zopet rodom Kranjec, znanec mi iz dijaških let. In tudi ta mi je govoril v enakem smislu kakor dr. Rožman. Na moje srce se je vlegla neka teža in slabo sem spal tisto noč. Drugi dan je bila nedelja in šel sem na prižnico. Ljudi pa ni bilo veliko, ker je skoro vse, kar leze in gre, šlo na shod v Velikovec. Sicer pa Šmihel pri Pliberku tudi ni slaba fara, nasprotno: kolikor mi je znano, ena najboljših. V tej fari je doma največ duhovnikov. Tudi cerkev je lepa, kakršnih na Koroškem ni preveč. Takoj ob strani vasi se dviga iznad ravnine zopet lep, prijazen grič, obrasel z drevjem, na vrhu pa cerkev svete Katarine. V nedeljo popoldne sva šla z žup-

nikom gori, in od tam gledala po okolici. Svet tukajšen je lep. Gladka ravan, iz katere se dvigajo po bližini nižji griči, na južni strani pa se razteza dolg in visok greben Karavank, ki loči Korošce od Kranjcev. Ravno v južni smeri od Pliberka in Šmihela se dviga širokoplečata Peca, podobna gorenjskemu Stolu, najvišji vrh v tem delu Karavank. Zemlja pa tod okoli ni najboljša, je močno peščena. Zvečer so pevali fantje po vasi idoč: Saj Koroška je slovenska, saj Koroška je slovenska... Ganiło me je...

Drugi dan sem se odpeljal iz Pliberka v Prevalje. Med obema postajama sta dva železniška predora. Nad prvim predorom od Pliberka doli teče sedaj meja med Avstrijo in našo državo. Ta kosec Koroške tostran tistega predora spada še k Jugoslaviji. To je Mežiška dolina s sosednimi župnijami vred, vsega skupaj je tu menda 12 fará. V mežiški dolini je veliko industrije (rudnikov in tovarn); žalibog, tudi veliko socialdemokratov. Meža priteče izpod Karavank, teče mimo Prevalj in Guštanja ter se izliva pri Spodnjem Dravogradu v Dravo. V Prevaljah sem imel opraviti pri družbi sv. Mohorja, ki ima za enkrat tukaj svoj sedež: Gospod ravnatelj Cajhen me je sprejel zelo ljubezno. Šel mi je pokazat tiskarno, ki je skoraj četrt ure proč od župnišča, kjer on stane. Razgovarjala sva se veliko o družbi in njeni bodočnosti, česar pa tukaj ne bom razkladal.

Prevalje imajo prostorno in čedno cerkev. Dekleta v župnišču pa so ponoči pletle vence za slovesnost v bližnji podružnici.

Iz Prevalj me je potegnil vlak mimo Guštanja do Spodnjega Dravograda (Dravberka). Med Mežo in Dravo se vidi na hribu, ki je nekako dvakrat tako visok kakor ljubljanski grad, lična cerkev. To je sv. Križ nad Dravogradom, za sv. Višarjami največja božja pot na Koroškem. V tej cerkvi se hrani sedaj v stranskem oltarju čudodelna podoba višarske Matere božje. »Bogoljub« je svoj čas poročal, kako slovesno so jo prenesli tja gori. In ravno tja gori je bila tudi ta dan obrnjena moja pot. Bil je dan pred Malim Šmarnom. Z menoj vred se je pripeljal g. kanonik Štih iz Velikovca. Na kolodvoru naju je čakal g. župnik Rozman iz Črnič, v čigar župnijo spada Sveti Križ. Šli smo skupaj na goro. Drugi dan je bil romarski shod. Zjutraj je prišel še g. prošt Gregor Einspieler iz Pliberka. Maševali smo, spovedovali in pridigovali. Prišlo je tudi mnogo štajercev, kajti Sv. Križ stoji čisto na vzhodnem robu Koroške. V pridigi sem govoril o višarski Materi božji in sv. križu omenil na kratko tudi plebiscit, rekoč med drugim: Naj

gre ta kelih od nas; toda ne naša, ampak božja volja naj se zgodi! Moliš smemo in moramo, da bi se zgodilo, kakor mi želimo; toda končno moramo prepustiti, kakor vse drugo, tako tudi

to, Bogu, da njegova obvelja. Kajti božje misli niso naše misli in pota božja niso naša pota; kolikor višje je nebo nad zemljo, toliko višje so božje misli nad našimi...

Pozdrav našim primorskim naročnikom.

»Bogoljub« je začel po dolgem presledku — s težavo sicer in po ovinkih — zopet zahajati med naše brate onkraj italijanskih ograj. Pozdravljamo zato najtopleje naše stare znance in prijatelje na primorskih in notranjskih tleh.

Upamo, da boste zanaprej mogli redno dobivati »Bogoljuba«. Pa tudi pišite nam kaj, kako se versko življenje pri vas razvija, kako ob fronti popravljate svoje hiše in cerkve in kako se popravljajo zopet porušene duševne zgradbe, Marijine družbe in druge krščanske naprave.

Izrekla se nam je od nekod želja, naj

bi »Bogoljub« sedaj zopet nadaljeval nena doma pretrgan potopis po Goriškem. No, bomo videli. Če Vas zanima, se lahko zgodi. Malo morate počakati.

Prosimo, skrbite, da bo število naročnikov »Bogoljuba« prišlo zopet nazaj na staro število. Naj jih bo rajše več kakor prej, ne manj.

Bog Vas krepcaj in poživljaj, Mati božja svetogorska Vas tolažil! Končno je vse na tem, da bomo v nebesih skupaj. Saj ta svet ni vse skup nič, kakor vidimo vsak dan bolj, naj bo onstran ali tostran ograj.

Pozdravljeni!

Večja skrb in živahnejše delo za Marijine družbe.

Z ozirom na to, da so časi veri tako sovražni,

z ozirom na to, da je za mladino vedno več nevarnosti, da jo moramo torej bolje zavarovati,

z ozirom na to, da je svetni duh po vojski tudi Marijinim družbam prizadejal dosti škode,

z ozirom na to, da nekatere družbe bolj revno životarijo, nekatere (večinoma mladeniške) so pa celo propadle,

se hočemo vprihodnje za družbe še bolj zavzeti ter jim več skrbi in moči posvetiti.

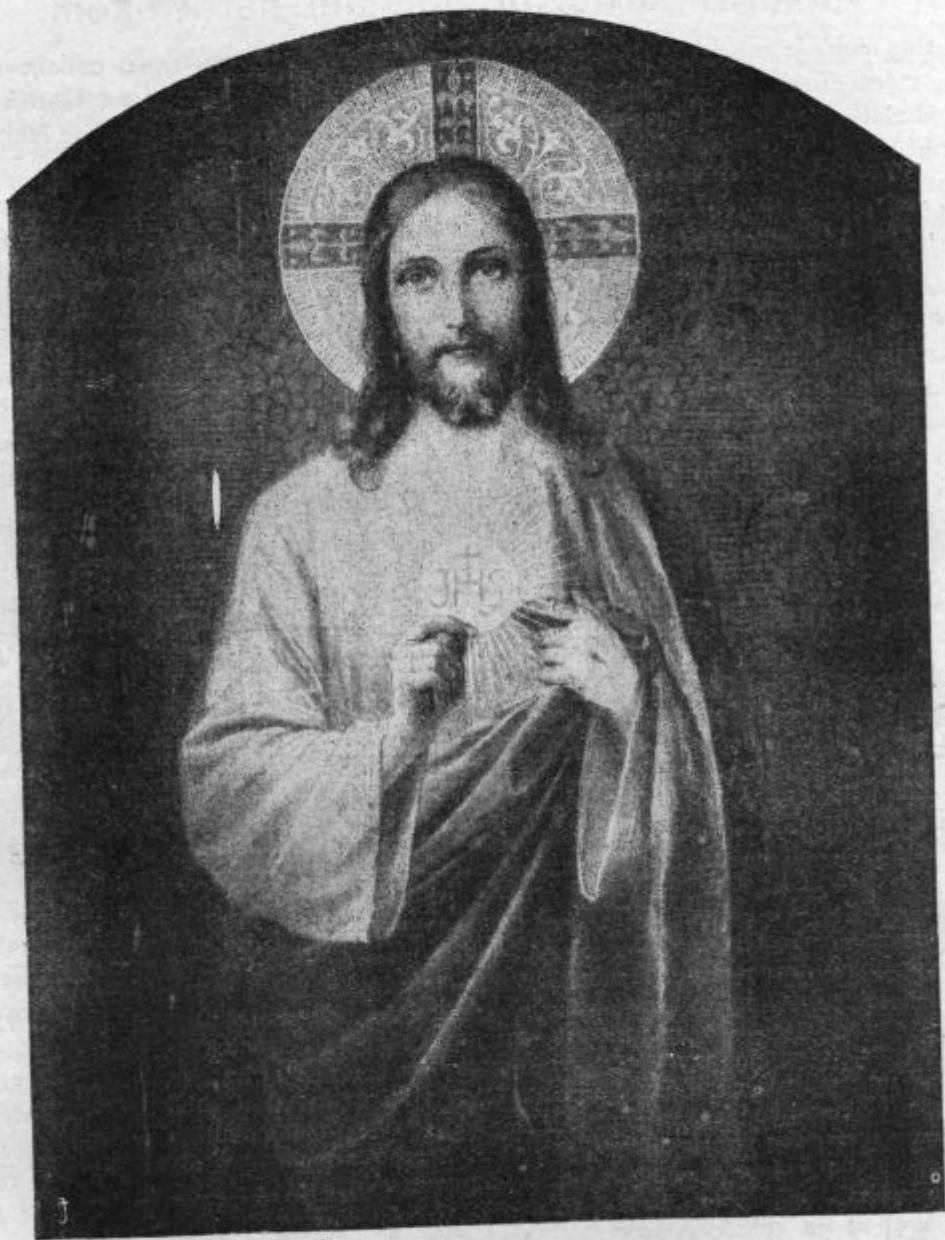
Za danes bodi povedano to-le:

1. Vsako leto bo »Bogoljub« prinesel izkaz vseh Marijinih družb (ljublanske

škofije) in število njih udov, da se bo že dalo malo razvideti, ali napredujemo ali nazadujemo. (Ako se nam pa pošlje izkaz tudi iz drugih škofij, ga seveda prav tako radi prinesemo.)

2. Škofijski voditelj je pripravljen obiskati vsako družbo, kjerkoli bi ga kaj potrebovali ali želeli. Kjer gre pri družbi kaj narobe, kjer se kaj krha, je kak nered, ki se ne da zlahka odpraviti, sporočite mu, da pride pomagat. (Naslov: Ljubljana, Leonišče; ali pa: Uredništvo »Bogoljuba«.)

3. Dekanijski voditelj, ki se ima voliti nanovo vsako tretje leto pri dekanjski konferenci, bo obiskal vsako družbo svoje dekanije vsako drugo leto.

Kdor jé ta kruh, bo živel vekomaj.

4. Vsako leto enkrat imajo voditelji ene dekanije posebno marijansko konferenco (posvetovanje) o Marijinih družbah.

5. Vsako leto imajo dekanijski voditelji cele škofije v Ljubljani — z »osrednjim svetom« vred — eno konferenco, in sicer predpustom.

6. V Ljubljani obstoji »osrednji svet« Marijinih družb. V tem so sledeči gospodje: P. Viktor Kopatin, superijor jezuitov, škof. voditelja namestnik; Janez Filipič, semeniški spiritual, tajnik; dr. Al. Merhar, profesor; Jan. Petrič, župnik pri Sv. Petru; P. Franc Tomc, jezuit; dr. Anton Zdešar, misijonar. Ta osrednji svet ima sejo vsak teden.

7. Voditelji ljublj. kongregacij imajo sejo vsak mesec (1. ponedeljek ob pol 6. uri zvečer pri jezuitih).

8. Predstojništva ljubljanskih družb bodo imela cdslej od časa do časa skupne seje, da se posvetujejo o skupnem postopanju, posebno kako naj se izpelje to, kar smo si začrtali na shodu dne 2. svečana v »Unionu«. Prva taka seja je bila 18. aprila v Jugoslov. tiskarni.

9. Ljubljanske družbe bodo imele vsako leto dva skupna shoda: 1. izvincerkvenega na Svečnico v »Unionu«, 2. cerkvenega 1. nedeljo meseca maja v stolnici.

10. Tudi družbe po deželi naj imajo vsako drugo ali vsaj vsako tretje leto skupen shod (božjo pot), in sicer ločeno po dekanijah, ali tudi par dekanij skupaj. To velja za dekliske, a še bolj za mladeniške družbe; mladeniške družbe naj bi imele skupen shod celo vsako leto. Tudi žene naj imajo časih skupen shod. Može se lahko pridružijo mladeničem.

11. Letos dne 14. in 15. avgusta bo skupen shod članov predstojništva vseh dekliskih in mladeniških družb v Ljubljani. Dekleta bodo zborovale v nedeljo 14. avgusta v zavodu Lichtenthurn, mladeniči pa v ponedeljek, na praznik Mar. vnebovzeta, v Marijanišču. Vsaka dekliska družba naj pošlje eno zastopnico (prednico ali kako drugo spretno članico), vsaka mladeniška pa dva. Priglasiti je treba udeležence do 15. julija. Poznejši priglasijo se ne sprejemajo. Vsak udeleženec(nka) naj tudi pove, če želi govoriti in kaj misli povedati. — Natančneje bo še naznanjeno v julijevi številki »Bogoljuba«. Sprejmite pa to točko povsod v razgovor takoj pri prvi prihodnji seji predstojništva in določite, kdo se bo udeležil!

12. Vse zamrle (večinoma mladeniške) družbe naj se skušajo oživiti; če drugače ne gre, vsaj z naraščanjem iz Marijinega vrtca. — Tudi kjer so Orli, naj se skušajo povsod vpeljati še mladeniške družbe, da se že končno izpolni že davno in že tolikokrat dano zagotovilo, da bodo Orli pripravljali pot Marijinim družbam — po zgledu mladeniških organizacij v Nemčiji, kjer je vsako mladeniško društvo obenem kongregacija.

13. V četrtek 9. junija bo v Ljubljani (v Krekovi prosveti, Alojzišče) shod voditeljev iz cele škofije. Več pove »Škofijski list«.

Vse to je bilo deloma sklenjeno na letošnji konferenci dekanijskih voditeljev 10. februarja, deloma sklenjeno pri sejah osrednjega sveta, deloma se je v teku časa vpeljalo.

Marija z ljubim Sinom daj blagoslov vsem tem našim načrtom!

Osrednje vodstvo M. d. za ljublj. škofijo.

Marijanski dom v Ljubljani.

Če smemo tako imenovati dvorano, ki jo nameravamo zidati na vrtu hiše društva »Dobrodelnosti« (Poljanski nasip št. 11) v Ljubljani. Gradnja te dvorane je bila na-

povedana že na shodu ljubljanskih kongregacij na Svečnico. Načrt se je medtem toliko spremenil, da dvorana ne bo samo zasilna, lesena, ampak zidana. Služila bo v

prvi vrsti za uporabo Marijinim družbam; po možnosti pa tudi drugim krščanskim organizacijam. Družbeniki in družbenke z dežele, ki pridejo v Ljubljano, bodo smeli priti čez dan — namesto da bi brezposelno pohajkovali po ulicah — v dvorano; tam bodo lahko v miru použili svoje kosilce, če ga prinesejo s seboj; če bo mogoče, se bo pa tudi tam dobilo kako okrepčilo.

Za to dvorano se nabirajo darovi predvsem pri ljubljanskih družbenikih in drugih

dobrih vernikih; potem pa tudi po deželi. Prodajajo se posamezne opeke. Opeka po dinarju.

Vsi, ki ste vneti za Marijine družbe, razpečavajte jih pridno! Bomo tako slabodni, da pošljemo vsaki družbi nekaj nabiralnih pol. Sicer je nabiranja že toliko, da se res že bojimo, nadlegovati z novimi prošnjami. A za to, kar je namenjeno prav nalašč za Marijine družbe, se bodo družbeniki gotovo še vedno radi zavzeli in kaj žrtvovali.

Marijine družbe ljubljanske — pozor!

Ker ima o v nedeljo 1. maja delavci in delavke, katerih je mnogo v kongregacijah, svoj shod na Šmarni gori, in ker se ima na binkoštni ponedeljek blagosloviti nova zastava zveze ljubljanskih Marijinih

družb, zato letošnji skupni shod kongregacij v Ljubljani ne bo 1. nedeljo maja, ampak **binkoštni ponedeljek ob 5. popoldne**. Pridite takrat polnoštevilno in prinesite s seboj tudi »posvečenje«!

Zasebni (necerkveni) shodi pri Marijinih družbah.

Zasebni shodi — kaj pa je to? »Vodnik marijanski« govori o njih na str. 80, »Družbenik Marijin« pa na str. 39. In vendar teh shodov skoro nikjer ne poznajo, še po imenu ne.

Zakaj se ti shodi imenujejo »zasebni«? Zato, ker niso strogo predpisani (oficielni), ampak prepuščeni prosti volji. Pri vsem tem so pa vendar zelo koristni in potrebni. So dopolnilo pravih družbenih shodov. Po zasebnih shodih bi dobile družbe več življenja in tudi več veselja. Po naših družbah je namreč navadno premalo življenja in morebiti tudi premalo veselja. Neki družbeni voditelj je na vprašanje, kakšna je družba, odgovoril: »Ne vem, kako bi rekel. Pridejo, poslušajo, pa gredo.« To je že vse prav, da pridejo in poslušajo, tudi to je potrebno, da gredo. A premalo je. S temi besedami je hotel dotični gospod reči, da je v družbi premalo življenja. Prav res. Več življenja bi bilo treba pri naših druž-

bah; ne samo poslušanja, ampak tudi gibanja in delovanja!

Več gibanja in delovanja naj prinesejo v naše družbe odseki, o katerih je bilo zadnjič govorjeno. Še več življenja pa naj prinesejo zasebni shodi.

Predvsem je za zasebne shode potrebno, da ima družba poleg cerkve dvorano ali vsaj svojo sobo. Tako sobo ali dvorano naj bi imela vsaka družba. V tej sobi ali dvorani naj se zberejo družbeniki (ce) vsak mesec vsaj enkrat, lahko pa tudi vsako nedeljo, kadar je dvorana prosta; če ne, pa vsaj nekaterikrat na leto.

Shodi se lahko vrše ali ob navzočnosti voditelja ali pa tudi brez njega.

Kakšen namen imajo zasebni shodi? Pouk in zabavo. Obojega je mladim ljudem treba. Poleg verskih nauk je danes potreba, da mladi ljudje tudi še kaj drugega slišijo. Treba jim je vedeti, kako

se svet suče, da se vedo tudi sami sukati v njem, da vedo, kje je desna in kje leva, da ne zaidejo in se ne zmešajo v tem rogovilastem in motovilastem svetu. Pa tudi kratkočasje potrebujejo mladi ljudje. O tem bomo prihodnič posebej govorili.

Kaj se naj torej pri zasebnih shodih počne? Na vrsti naj bo najprej, če mogoče, kratek poučen govor. Ni treba, da bi govor moral imeti duhovnik; vsak, kdor zna kaj pametnega povedati, je dober. Pri dekletih naj bi naprosili kako krščansko učiteljico, če jo imajo, naj jim kaj predava. Fantom naj bo govornik kak dijak o počitnicah ali učitelji, če je krščanskega življenja in mišljenja, ali kdorkoli. Pa tudi fantje in dekleta sami naj bi se poskusili v govorih in izpodbujali svoje tovariše in tovarišice k dobremu. Kdor si pa ne upa sestaviti in govoriti svojega govora, naj se nauči kako pesmico in jo deklamira. Potem pa pride petje, brez katerega naj bi ne bilo pri nobenem shodu. Lahko bi se igrala tudi kaka igrice.

Dalje so pa zasebni shodi dobri tudi zato, da družbeniki sploh skupaj pridejo, se bolje spoznajo in sprijaznijo, razgovorijo in malo posmejejo. Če stoje fantje in dekleta pred in po božji službi pred cerkvijo, da se razgovarjajo, naj pa pridejo po litanih raje v dvorano, da se tam malo med seboj pomudijo in pogovorijo. Družbeniki in družbenice si morajo biti prijatelji; sedaj se pa v velikih farah, ki

so raztegnjene dve, tri in celo štiri ure daleč, nekateri komaj poznajo. Zasebni shodi naj bi jim dali priliko, da se med seboj bolje spoznajo in prijateljstvo sklenejo.

Ko so začeli marsikje Orlice vpeljavati s tem razlogom, da dekleta potrebujejo tudi še kakega drugega pouka razen o krščanskem življenju, se je reklo: Če gre samo za to, jim ta pouk popolnoma lahko da Marijina družba. Kjer torej Sokolic nimajo in Orlic ne vpeljavajo, naj prevzamejo to vlogo izobraževanja deklet zasebni shodi.

Še bolj kot dekletom so pa zasebni shodi koristni in potrebni mladenskim Marijinim družbam. Vsaj tam, kjer druge organizacije nimajo, ki bi jim to nudila. Fant potrebuje še kaj drugega, razen molitve in pridige. Ti zasebni shodi bi bili nekoliko isto, kakor so takozvani fantovski večeri ali fantovski shodi.

Pa tudi mestne družbe potrebujejo zasebnih shodov. Razlogi za to so isti kot na deželi. Ravno zato pa želimo postaviti v Ljubljani dvorano, da bi jo imele za uporabo tiste družbe, ki nimajo svoje dvorane. Pomažite nam, da se ta dvorana čimprej postavi!

S tem bo prišlo novo življenje in krepkejšo delovanje v naše družbe.

Kakor odseke, tako spravite povsod v razgovor tudi zasebne shode pri sejah družbenega predstojništva!

Na znanje in ravnanje.

Sliši se, da se od raznih strani obračajo do Marijinih družb s kakimi prošnjami, vabili itd. — seveda vedno z dobrimi nameni. A Marijine družbe so že tako veliko nadlegovane, da mora biti tudi v tem oziru nekaj reda. Ne gre, da bi vsak na svojo roko posegal v Marijine družbe.

Vsaka stvar, ki ima itina Marijine družbe, se mora odslej predložiti »osrednjemu svetu« (škofiškemu vodstvu). Ta bo presodil, ali gre s kako prošnjo, agitacijo in podobnimi rečmi obračati se do družb ali ne.

† Franc Šoukal,

zgled bogoljubnega obrtnika.

Član moške M. D. v Križankah.

Žalostni petek penoči je izdihnil svojo blago dušo mož, ki po vsej pravici zasluži, da o njem poroča »Bogoljub« svojim bralcem. Bil je to krojaški mojster Franc Šoukal. V Ljubljani smo ga vsi dobro poznali, trafiko je imel Pred škofijo in rad je postregel s prijazno besedo kadilcem, pa tudi nam nekadilcem, ki smo tam kupovali znamke, razglednice in tako drobnarijo. Kratke vrstice v »Slovincu« so nam javile, da je bil ta mož rodom Moravan, torej češke narodnosti, kako se je odlikoval v krščanskih organizacijah ter bil mož ne le krščanskega mišljenja in govorjenja, temveč tudi mož krščanskega dejanja. Umrli je še ne 50 let star ter zapustil vdovo s sedmimi nepreskrbljenimi otročiči.

In kakšna je bila ta smrt? Gotovo dragocena pred obličjem Gospodovim. Besede, ki jih je govoril ta trpin na bolniški in smrtni postelji, naj so tu zapisane. Na pol leže, na pol sede je ta dobri mož rekel: »Meni ni hudo, ker imam tolažbo v Bogu; a kako nesrečen mora biti delavec-trpin, ki te tolažbe nima; oj, kako se mi smilijo delavci, ki se mučijo vse življenje, a nimajo tu nič dobrega, potem pa še tam ne morejo pričakovati večne sreče, ker sovražijo Boga. Kolik zločin je pač, vzeti delavcu-trpinu vero!«

»Eno prosim vedno svoje otroke, in to mi morajo obljubiti v pričo moje bližnje smrti: da nikoli ne bodo preklinjali Boga. To najbolj boli mojo dušo, ako kdo preklinja Boga.«

»Najrajši molim za spreobrnjenje grešnikov, a zdaj več ne morem moliti. O, kako srečni ste, ki še morete v cerkev, tudi jaz sem rad hodil, a zdaj več ne morem.«

»Pa boste svoje trpljenje darovali za tistega ubogega grešnika, ki je najbližje smrti,« mu rečem. »Rad, naj bo tako in nič drugače.«

Drugič je dejal: »Mislim, da ne bom več dolgo, pripravljen sem. Kaj bi mi zdaj pač pomagalo, ako bi si bil nakopičil krivičnim potom še toliko bogastva; zdaj moram vse zapustiti, pa kako lahko mi je pri srcu!«

»Sv. Jožef vam pride gotovo na pomoč, ker ga tako častite, mu pravim, kazaje na lepo podobo pri njegovi postelji. »Pričakujem ga, pa tudi vse druge svoje dobre prijatelje, do katerih sem v življenju imel toliko zaupanja: V prvi vrsti svojega patrona sv. Frančiška Saleškega, potem žalostno Mater, sv. Vincencija (bil je član Vincencijeve družbe), Don Boska, sv. Antona, sv. nadangela Mihaela, svojega angela variha, pa tudi upam, da me moj Gospod in Zveličar ne bo zapustil.«

Težko je govoril, ker je imel krog srca vodo. Da bi mu olajšal, ga je zdravnik vzel v bolnišnico. Tam je opravil potrpežljivi trpin devetdnevno v čast sv. Jožefu. Žalostni petek je tako mirno in sladko zaspal kakor otrok v naročju svoje matere, da se je usmiljenka čudila, ki je že mnogo umirajočih videla. Lepo je bilo njegovo življenje, dragocena gotovo njegova smrt v očeh Gospodovih. M.

Po svetu.

Dobrotljivost sv. očeta Benedikta XV. Za vojne sirote in reveže je izročil meseca januarja sv. oče Benedikt XV. sedmoegraškemu škofu Majláthu 300.000 lir. — V isti namen je prejel pomožni odbor na Rumunskem 100.000 lir. — Na Kitajsko je poslal papež 50.000 lir, in sicer misijonski postaji v severnem Honan-u, kjer mori lakota. — Skupno z angleško vlado je dosegel sv. oče, da češka vlada ne bo zasegla posestva Konopišt, ki je last osi-

rotel dece pokojnega nadvojvoda Franca Ferdinanda d'Este.

Kardinalski zbor je imel početkom tekočega leta samo 59 članov. Pod sedanjim papežem Benediktom XV. je že umrlo 28 kardinalov; 22 jih je bilo nanovo imenovanih.

† **Kardinal Gibbons.** V Baltimoru v Sev. Ameriki je pred veliko nočjo umrl kardinal Jakob Gibbons, po rodu Irec, ki se prišteva med najzaslužnejše cerkvene dostojanstvenike. Ves čas svojega višjepastirskega delovanja se

je neumorno trudil za notranjo in zunanjo povzdigo sv. katoliške Cerkve v Ameriki. Gibbonsa je spoštovala vsa Amerika.

† **Kardinal Camassei.** Dne 16. jan. 1921 je umrl v Rimu kardinal Camassei, ki je bil prištet kardinalskemu zboru šele pred dobrim letom. Poprej je bil patriarh v Jeruzalemu. Po izbruhu vojske je moral marsikaj trpeti. Poklican je bil v Rim, ker so mu bile razmere na Vzhodu točno znane.

Škof dr. Jožef Doubrava je umrl 20. febr. v Kraljevem Gradcu na Češkem. Rojen je bil l. 1852., za škofa posvečen l. 1903.

V Pragi je bil dne 6. februarja posvečen za škofa budjevejškega — **Simon Berta**. Posvečevanje je izvršil nadškof praški ob navzočnosti vseh drugih čeških škofov. — Koncem februarja je dobila olomuška škofija novega nadškofa v osebi narodnega zastopnika in zagovornika ljudskih pravic ter voditelja katoliškega gibanja na Moravskem dr. **Antona Stojana**. Papež sam ga je posvetil za škofa.

Tretji red sv. Frančiška praznuje letos 700letni jubilej svojega obstoja. Pomen, važnost in korist III. reda so cerkveni poglavarji zadnjih desetletij opetovano razlagali in pojasnjevali v svojih znamenitih okrožnicah. Papež Leon XIII. je l. 1882. 17. septembra pisal vesoljnemu svetu: »Po božjem usmiljenju poklicani za poglavarja sv. Cerkve opominjamo vse kristjane, naj se pridružijo tej sveti bojni armadi Kristusovi« ... »Potrudite se« — tako je ukazoval vsem škofom — »da bo vernikom III. red dovolj znan in da ga bodo dovolj cenili; skrbite, da bodo dušni pastirji svoje farsane zadosti poučili o bistvu III. reda in pokazali, kako lahko se vsakdo pridruži in koliko milosti, pravic in dobrot za dušni blagor je vsakdo deležen, kdor postane ud III. reda, in koliko blagoslova donaša za zasebno in javno življenje ...«

Verstvo na Ruskem. Italijanski socialist Colombini omenja v svojem poročilu o Rusiji tudi to-le: »Preteklo zimo so v Petrogradu porušili 36.000 lesenih hiš in jih porabili za kurjavo; prizanesli so samo c e r k v a m, znak globoke vernosti.« — O Putilovih delavnicah pravi: »Tekom enega leta so popravili tri lokomotive, naredili do 100 vagonov in 10 kanofov, dasi znaša število delavstva do 7000. Kar zbuja pozornost, je to, da ima vsak oddelek svoj oltar, ki je v boljšem stanu, nego vse drugo, dočim so stroji zapuščeni.«

Poklic za duhovski ali redovni stan. Po škofijah v Nemški Avstriji ustanavljajo posebna društva za podporo in vzgojo dobrih dijakov, da bi vzbudili v njih duhovski poklic.

Vse dobro. Nekje smo pa brali to-le: »Te stvari se ne dajo izvesti s samim pojasnjevanjem in agitacijo, s propagando in vabili. To vprašanje se mora vse bolj nežno razpresti. Duhovski poklici uspevajo ponavadi le na temelju kremenitega krščanstva v ljudstvu, v občini, v družini. Poklic v svetišče je povéčini milostipolni zaključek pravilne, skrbne duševne izoblike.«

Katoliško življenje na Nizozemskem se razvija čedalje živahneje. Zadnji dve leti so postavili katoličani na raznih javnih krajih 25 kipov Srca Jezusovega, ki so jih posvetili z veliko slovesnostjo ob navzočnosti duhovske in svetne gosposke. — Na ondotnih katoliških šolah smejo biti nastavljeni samo taki učitelji, ki niso pri nobenem nekatoliškem društvu, in samo taki, ki so člani katoliških organizacij in so se izobraževali na katoliških učiteljskih pripravnicah.

127 novomašnikov. V Kolinu je bilo posvečenih na prvo postno nedeljo t. l. 127 bogoslovcev za mašnike. Med navzočimi verniki je bila tudi mati mladega duhovnika, ki je prihitela, da bi videla ves obred in sv. opravilo. Ko je videla svojega sina med posvečenci, ji je od veselja srce počilo, da je bila takoj mrtva. Podeliti so ji mogli še sv. poslednje olje. Nadškof je pisal družini nadvse tolažilno pismo.

Pota božje previdnosti. Ruski pisatelj Maksim Gorki ima sina, ki je bil vzgojen brez ozira na nadnaravne cilje (naturalistično) in je blodil po svetu kot pogan. Bil je v vojski pridelen tujski francoski legiji ter izgubil roko. Danes je rimskokatoliški kristjan, a ne samo po imenu. Zdaj goji še željo, da bi postal božji bojevnik v redu sv. Frančiška.

Po domovini.

Naši škofje v Belgradu. Sredi februarja so šli ljubljanski, zagrebški in djakovski škof v Belgrad, da so osebno ugovarjali zoper naredbe ministra Pribičevića, ki je izdal znane sokolske naredbe, po katerih naj bi se odprla brezbožni vzgoji vrata v naše slovenske šole. Posredovanje je imelo uspeh.

Jugoslovanski škofje v Rimu. Takoj po veliki noči so se bili podali knezoškof dr. Jeglič, nadškof dr. A. Bauer in djakovski škof Akšamović v važnih cerkvenih zadevah v Rim.

Zlata maša. Na velikonočno nedeljo je obhajal misijonar iz družbe sv. Vincencija Pavelskega, č. g. Urban Nežmah, zlato mašo. Priljubljenemu duhovnemu voditelju in spovedniku, ki kljub slabemu zdravju radevolje postreza zlasti duhovnim sobratom in deli du-

ševno hrano iz svoje bogate zakladnice in dolgoletne izkušnje — daj Bog še dolgo ljubo zdravje, nebeški blagoslov in varstvo. Bog živi!

Za duhovna svétnika sta imenovana gg. Lavtizar Jožef, župnik v Ratečah, in Šašelj Janez, župnik v Adlešičih.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Ivan Rihar, poprej župnik v Senožečah, je bil nameščen za I. kaplana v Št. Rupertu. Župnijo na Vrhu (Sv. trije kralji) oskrbuje bivši župnik godoviški Janez Jelenec. — Premeščeni so bili kaplani: M. Dimnik iz Šmartna pri Kranju v Št. Jernej; Jožef Pele iz Št. Jerneja v Šmartin; Al. Tome iz Boh. Bistrice v Hinje; Fr. Verce iz Hinj na Boh. Bistrico. — Umeščen je bil 4. februarja Jožef Rogelj na župnijo Nemško Loko.

Umrl je v Stari cerkvi pri Kočevju bogoslovec-četrtoletnik Fr. Krauland. Letos bi bil posvečen za mašnika, a Bog ga je poklical prav pred veliko nočjo na vstajenje v nebesih. — V Horjulu so pokopali zadnji dan meseca marca ondotnega župnika Jož. Pristov, ki je umrl vsled pljučnice v 55. letu starosti. Rojen je bil na Breznici. Služboval je v Sostrem, v Gorjah, v Dobu kot kaplan, v Prežganju, Ribnem in Horjulu pa kot župnik. Na dan smrti so dobri Horjulčani označili 16letno delovanje med njimi s kratko, a pomenljivo oceno: »Da bi le zopet dobili tako skrbnega gospoda!«

Letošnji novomašniki v lavantinski škofiji. Prevzvišeni knezoškof bodo delili višje sv. redove v stolni cerkvi v Mariboru po sledečem redu: prvi višji red ali subdijakonat dne 1. maja, drugi višji red ali dijakonat dne 21. maja in tretji višji red ali sv. mašniško posvečenje dne 29. junija. Posvečeni bodo samo trije čč. gospodje, in sicer četrtoletniki: Janko Breznik od Sv. Trojice v Slov. gor., Janko Leber iz Ponikve ob južni žel. in Ivan Mak iz Velenja. Vsi trije bodo peli novo sv. mašo v mescu juliju. Ker je letos tako malo novomašnikov, priporočamo vse tri gospode v pobožno molitev, da bi ostali zdravi in da bi ljubi Bog prav posebno blagoslovil njihovo bodoče požrtvovalno dušnopastirsko delovanje v vinogradu Gospodovem.

Umrl je v Hrašah pri Smledniku g. Jernej Ramoveš, vpokojeni župnik in duh. svetnik. Dosegel je starost 79 let. Služboval je nazadnje v Poljanah, kjer je bil dušni pastir celih 45 let. Tekom dušnopastirskega delovanja se je mnogo zanimal za ljudsko šolstvo, pa tudi za kmetijstvo. Omenjati je vredno, da je deloma tudi njegova zasluga, da ima naša škofija dva zaslužna učenjaka: oba dr. Ušeničnika, ki

sta profesorja na ljubljanskem vseučilišču. Po pomoči in prizadevanju pokojnega župnika Ramovša sta šla v šolo. Pokojni gospod je bil ponosen na pobudo, ki jo je dal staršem in mladima dijakoma.

V Gorici je postal profesor cerkvene zgodovine in spiritual v bogoslovnem semenišču dr. Al. Fogar. — G. L. Arko je prestavljen iz Cerknega v Rifenberk. — Vikarijat Gabrovico oskrbuje g. A. Nedved. — Smrtno se je ponesrečil g. Simon Kos, bivši kurat v Opatjem Selu. Po nesreči mu je spodrsnilo, da je padel in si pretresel možgane, nakar je nastopila smrt.

Sv. Gregor nad Ortenekom. Kako se obhaja celodnevno češčenje. Pot me je pripeljala iz Ljubljane k Sv. Gregorju. Povabljen sem bil k celodnevnu češčenju. To Vam je res nekaj lepega! Veliki oltar je bil ves v cveticah, pa ne šuih, kakor nekateri oltarji v Ljubljani. Šopki svežih nageljčkov, ki so jih dobre dušice prinesle iz Ljubljane, so krasili oltar. Najsvetejše je bilo izpostavljeno v novi, prekrasni srebrni monštranci. Ob 10. uri je bila pridiga: Jezus v monštranci in v srcu. Po pridigi velika sv. maša z leviti. Ta dan je velik praznik za faro. Vsi, prav vsi prejmejo sv. obhajilo. Duhovniki iz okolice so spovedovali, vse se veseli tega praznika, vse sodeluje: dekleta znašajo cvetje, fantje zbirajo zelenje, bodičevje; za svečavo, ki se ne štedi, skrbe marljive gospodinje. Vsako uro molijo »naprej« samo moški. Načelnik Orlov je pripeljal svoje fante v kroju. Načelnik naraščaja je pripeljal Orliča pred Najsvetejše. O, kako lepo so molili! Cerkev je ves dan polna častivcev, kakor ob nedeljah pri sv. maši. Marijina družba se menda prav nič iz cerkve ne umakne. Izvedel sem, da se tudi v Vel. Laščah in zlasti na Robu celodnevno češčenje enako slovesno obhaja.

Šmartno pri Celju. Dnevi od 13. do 20. februarja so bili za nas srečni dnevi. Obhajali smo sv. misijon, katerega so vodili čč. gg. misijonarji iz Celja. Farani so se prav izvanredno udeleževali, tako da so jih gg. misijonarji večkrat pohvalili. Sv. zakramente so vsi prejeli in mnogi tudi večkrat. Posebno ginljivo je bilo zadnji dan, ko je skoraj vsa cerkev pristopila k sv. obhajilu. Dolžni smo čč. gg. misijonarjem kakor tudi domačemu g. župniku vso hvalo za njih trud.

Dolič. Od devetega do šestnajstega januarja smo imeli tukaj milosti polni čas sv. misijona. Vodili so ga čč. gg. Kitak in Selič iz Celja. Bog jim tisočero poplačaj njihov trud. Mi pa se jim hočemo hvaležne skazati s tem, da si bomo prizadevali za vse čežnosti, ki so

nam jih priporočili. Me dekleta si zelo želimo, da bi se tukaj ustanovila Marijina družba. Ako se nam ta želja izpolni, potem se bomo večkrat zglasile.

Ribno pri Bledu. Od 10. do 14. marca so bile pri nas duhovne vaje. Vodil jih je preč. g. dr. Jos. Valjavec z veliko vnemo in z dobrim vspehom. Bog plačaj njegov trud!

Več časti, a manj strahu pred Najsvetejšim! V Turkih pri Osilnici, župniji senjske škofije, blizu izvira Kulpe, je umrl v nedeljo dne 2. januarja na potu k bolniku z Najsvetejšim na prsih g. župnik Lovro Lenac. Obilne postave, kot je bil, in že v letih (60) je s silno težavo korakal zadnjo pot po kakor streha strmem klancu. Prišedši iz najhujšega do lese-nega križa — spremljale so ga že iz vasi na-proti prišle žene — se je ozrl na križ, postal, da bi si zopet oddahnil, in zgrudivši se na tla se je — oddahnil za zmiraj.

Kaj storiti? Žene same, pa mali mežnarček! Mrlič ima pa Najsvetejše na sebi! Po kratkem posvetovanju je sklep storjen: Pošlje se po sosednjega župnika v Osilnico, poldruge uro daleč. Žene pa z otroki molijo pri mrtvecu in čakajo tri ure do trde noči v snegu in mrazu, da se je dobro ohladil in otrdil tudi mrlič.

Koliko spoštovanje do Najsvetejšega! Da bi ne smeli niti sneti torbice z Najsvetejšim in jo obesiti majhni deklici na vrat, ki bi jo nesla domov v cerkev na oltar! Ali da bi ne smeli mrtveca z Najsvetejšim vsaj naložiti na sanke in odpeljati domov! — Smeli bi, saj vendar presveto R. T. prejemamo in prihajamo z njim še v tesnejšo, najtesnejšo zvezo, in je cerkev samo radi spoštovanja odredila, da se sme presv. R. T. s prsti dotakniti in ga prijeti le duhovnik, da ne bi verniki Najsvetejšemu delali nečasti. V prvih časih krščanstva, o preganjanju kristjanov so vernikom celo na dom dajali sv. popotnico, da so se ob času smrtne nevarnosti sami obhajali. — Bogoslovci so celo mnenja, da v nevarnosti verniki ne samo smejo presv. R. T. prijeti, temveč tudi bolnika obhajati, ako bi ne bilo mogoče priti do duhovnika. — Napačnega turkoveške žene seveda niso ničesar napravile. Spoštovanje do Najsv. zakramenta ni nikoli preveliko. — Toda zakaj pa ne bi sv. R. T. skazovali vsaj predpisano in zahtevano čast takrat, kadar to gre brez težav, ne pa tri ure v snegu zmrzovati? Do tal pripogniti pred Njim svoje koleno, od povzdigovanja do za-uzivanja ponižno klečati na obeh kolenih, ne pa nemarno se zvirati na enem, obiskati Jezusa večkrat čez dan, če je prilika, po svetem obhajilu vsaj nekaj časa pobožno moliti, itd.,

itd. — Nikoli ni torej Jezusu v Najsvetejšem zakramentu preveč časti, ne kratimo pa mu je ne vsaj tam, kjer nas ne stane nič ali prav malo!

Marijine družbe.

Kako malo je discipline pri Marijinih družbah, kako zelo je potrebno, da to reč drugače uredimo, se vidi iz tega, koliko se družbe ozirajo na to, kar »Bogoljub« piše in priporoča. Potem, ko je zadnja številka Bogoljuba z vsem poudarkom zahtevala poročil o časniških in dobrodelnih odsekih, je prišlo na to naznanilo vsega skupaj o časniških odsekih 11 poročil in nekaj o dobrodelnih!! Kaj vendar delate pri sejah predstojništva?! Vse prednice in predniki in vsa predstojništva, razun teh, ki so poročila poslali, zaslužite za to nepokorščino javno grajo. Kaj pa prednice in druge vendar delate, če ne morete tega opomniti: tole moramo Bogoljubu sporočiti!? Ali pa bi kar same sporočile! — Ker pa je bilo zadnjič napovedano, da dokler teh poročil ne bo, ne bo Bogoljub prinesel nobenih dopisov, se moramo tega tudi res držati. Zato danes ne pride na vrsto noben dopis razen iz onih krajev, ki so poročali o časniškem ali dobrodelnem odseku ali pa, ki teh odeskov doslej še niso mogli imeti. Drugim pa rečemo: Pošljite najprej to kar hočemo imeti, potem šele kaj drugega!

Bodi še enkrat povedano, zakaj hočemo imeti ta poročila. Ne samo iz golé radovednosti, saj vemo, da časnikarski odsek marsikje imajo, ampak zato, ker hočemo izpeljati organizacijo za razširjanje katoliškega tiska po celi deželi. Zato moramo vedeti, na koga se je treba obračati. Poročilo je lahko čisto kratko na dopisnici — takole: Pri nas imamo časnikarski odsek. Šteje toliko članov. Načelnik (nica) je: M. K. iz S. št. 5. Najbolje, če dotičnik načelnik in načelnica sama to sporoči.

V »Družbeniku« je rečeno: Čim več dela morejo družbeniki sami pri družbi prevzeti, tem bolje. Če pa takega dela, eno dopisnico napisati, ne morete družbeniki voditelju odvzeti, kaj pa potem boste?

Ravnotako pa naznanite tudi dobrodelni odsek. V ljubljanski škofiji so dobrodelni odbori po vseh župnijah od škofa predpisani, a razen par krajev vsaj znano ni, da bi se bili ustanovili. Če drugih dobrodelnih odborov ni, vsaj po Marijinih družbah naj bi bili odseki za to. Treba pa

je imeti malo pregleda o tem, kaj imamo. Radovedni smo, ali se boste dali zguncati iz svoje dremavosti ali ne. Vsi kraji, odkoder nam to sporoče, bodo, kakor danes, naštet. Žalostno spričevalo za Marijine družbe je to, da moramo s tako silo ta poročila skupaj iskati, pa jih še ne dobimo! S tako nedisciplinirano armado ne bomo zmagali. Bo treba drugače začeti!

Poročilo o časniškem, deloma dobrodelnem odseku so poslale župnije:

Sv. Jakob ob Savi,
Dobropolje,
Pameče,
Jurklošter,
Trboje,
Brežice,
Sv. Tomaž pri Ormožu,
Celje,
Dol pri Ljubljani,
Šmihel pri Novem mestu,
Sostro.

Na Selih pri Žužemberku je mladeniška Marijina družba na sv. Treh kraljev dan napravila lepo slovesnost blagoslovjenja nove družbene zastave. V sredi zime so mladeniči cerkev okusno ozaljšali s krasnimi venci. Iz Žužemberka je moški zbor prišel povišat slovesnost in gospod kaplan iz Žužemberka so v imenu zadržanega g. dekana po prelepem nagovoru izvršili blagoslov. Tudi je bilo devet udov na novo sprejetih. Zastava je delo, ki hvali mojstra, šolske sestre v Mariboru. Naj bo pa tudi mladeničem v veselje, ponos in vzpodbudo h krščanskim krepostim pod zaščito Nje, katere podoba krasi zastavo! (Da fantje zdaj v teh sprijenih in obenem draginjskih časih napravljajo novo zastavo, to je zares hvale in občudovanja vredno. Vsa čast vam, fantje! Ur.)

Brežice ob Savi. V zadnji Bogoljubovi številki ste g. urednik malo zaropotali. Zahtevali ste, da se naj v vsaki Marijini družbi osnujejo primerni odseki. Mislim, da so našle Vaše besede odmev po mnogih Marijinih družbah v Sloveniji. Tudi našo Marijino družbo za dekleta so zdramile iz dremavice. Oživile smo potrebne odseke, ki so srce vsake lepo se razvijajoče Marijine družbe. Naša Marijina družba je imela že od nekdaj nekaj odsekov, a niso delovali, bili so brez življenja. A na Vaš poziv smo te odseke primerno preuredile. Sedaj imamo te-le odseke: 1. Odsek za vzgojo in pripravo novink. Naloga tega odseka je, vsako pošteno dekle spraviti v Mar. družbo. 2. Časnikarski odsek. Ta je razdelil 100 iztisov »Primate tatu«, 50 iztisov »Ajmo, mi sokoli«. Družba dobiva 170 Bogoljubov in 10 Mladosti.

3. Evharistični odsek. 4. Olepševalni odsek. 5. Pevski odsek, ki šteje 25 pevk. 6. Misijonski odsek. Ta pobere vsak mesec denar pri družbenkah in ga izroči pri mesečnem shodu družbenemu voditelju.

Dol pri Ljubljani. Dobrodelni odbor, ustanovljen leta 1919., z uspehom deluje. Župljani so že parkrat darovali prav veliko v živilih; nekaj razdelimo med domače reveže, večino pa smo poslali društvu Dobrodelnost v Ljubljano, nekaj tudi dijaški ljudski kuhinji. — Za razširjanje dobrih knjig in časopisov smo tudi organizirani; razdelili smo po župniji precej brošur Kat. lige. Katoliški časopisi so precej razširjeni, Bogoljuba prihaja gotovo nad 80 izvodov. Misijonskih listov imamo tudi več, in preteklo leto smo nabrali prav lepe vsote za Klaverjevo družbo. — Zelo žalostno je pa to, da je mnogim več za ples in popolno prostost, kakor pa za Marijino družbo. Izkušeni trdijo, da ljudje nimajo nič več pameti.

Iz župnije **Sv. Helena** pa so poslali »Dobrodelnosti« za pirhe siromakom: nekaj moke, pšena, vrečo krompirja, suhih hrušk, fižola, ješprena, košarico jajc, 2 krači in tri klobase. Bog povrni! Živela dobrodelnost!

Celje. Naši odseki delajo neumorno. Evharistični odsek skrbi za lepo petje pri skupnih molitvah, zlasti pri mesčnih shodih, pa tudi za redno snaženje cerkve in oltarjev. Dobrodelni odsek zbira doneske za revne otroke in družbenke, zlasti se je posebno o Božiču izkazal kot odsek, ki dela v resnici le za blagor bližnjega. Članice tega odseka so nabrale veliko prispevkov v živilih in v denarju v skupni vrednosti 6000 kron. Obdarovanih je bilo 30 otrok in 30 družbenk, ki so deloma onemogle, deloma pa bolne. Tudi časnikarski odsek ne drži križema rok. Članice tega odseka so letos nabrale: 66 Bogoljubov, 30 Glasnikov, 27 Domoljubov in 9 Slov. Gospodar. Za vsemi temi pa nikakor ne zaostaja olepševalni odsek, kateri se trudi, da so zlasti v poletnem času oltarji kar najlepše okinčani. Gotovo ni malo žrtv, ko prinašajo dekleta po eno uro daleč in še več svoje cvetlice v lončkih na oltar in potem zopet nazaj domov, samo, da je oltarček in tabernakelj ves v rožah. Njemu na čast vsa naša dela, Njemu na ljubo, dekleta, še vnaprej vse žrtve, ves trud!

Trboje. Vaše tožbe, g. urednik, v zadnjem »Bogoljubu«, češ da Marijine družbe skoraj nič ne ubogajo in nič ne delajo, so nas tako ganile, da Vas moramo malo potolažiti. Da nas boste rajši poslušali, Vam moramo najprej povedati, da imamo časnikarski od-

sek, ki tudi dela in je nabral precej naročnikov na »Bogoljub« in »Domoljub«, tako, da jih je več kot prejšnja leta — Tudi glede dobrotelosti ni tako slabo. Že nekaj let zbira naša deklška Marijina družba v jeseni krompir za sirotišnico v Kranju. Isto delajo tudi druge družbe v okolici Kranja. Za ljubljanske in druge sirote pa zbira družba že precej let prispevke za »Vincencijev patronat«. Ravno tako nabere vsako leto misijonski odsek marsikako kronico za podporo misijonov. — Parokrat ste nas že pohvalili zaradi naših zasebnih shodov. Imamo jih še. Včasih so prav dobro obiskani, včasih pa tudi bolj slabo. Nekaterim se hoče gorečnost ohladiti. Pa pravimo: ne nazaj rakovo pot, ampak naprej še z večjo vnemo! — Tudi pri nas je navada, da se od sosesre, ki se moži, poslovimo, ji damo v spomin kak dar (n. pr. kip ali podobo M. B., ali Srca Jezusovega ali križ itd.) in ji za slovo pojemo pri poročni-maši. Vsaki se to-lepo zdi in tudi ljudem, ki to vidijo. Samo vsaka naj si poprej to čast tudi zasluži s tem, da dela z lepim življenjem čast vsej družbi in krepko ž njo drži in živi.

Kočevje — Marijin dom. Nepozabni nam ostanejo dnevi od 29. januarja do 2. februarja, v katerih nam je nebeška mati Marija naklonila milost duhovnih vaj, katere je vodil preč. g. dr. Zdešar. Na Marijin praznik je bil ob sklepu duhovnih vaj govor, skupno sv. obhajilo s papeževim blagoslovom. Zvečer istega dne smo v naši kapelici obhajali proslavitev novih blaženk-usmiljenk. V duhovnih besedah nam je preč. g. voditelj označil življenje in delovanje novih slavljenk. Slika bl. Ludovike, ki se nam je odkrila koncem govora, je ostala tri dni na oltarju v počenjenju. Primerni govori, petje in okras kapele je pripomoglo, da smo tridnevno obhajali prav slovesno. Goreče smo se priporočale novim blaženkam, posebno bl. Ludoviki, ki je druga patrona in zavetnica naše Marijine družbe. Ob udeležbi vseh preč. gospodov iz Kočevja, smo v soboto 5. februarja zaključili kar najslovesneje tridnevno.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Imeli smo tridnevne duhovne vaje za dekleta od 7. do 11. novembra, za fante od 11. do 14. novembra. Sad teh duhovnih vaj se je takoj pokazal. Pristopilo je 15 fantov in 16 deklc v Marijino družbo. Lepa armada nas je že, samo deklška Marijina družba šteje že 196 članic.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Naša deklška Marijina družba šteje 196 članic. Odseke imamo tri: evharistični, časnikarski in dobrotelni. Evharistični ima 124 članic. Časnikarski ima načelnico in 5 odbornic.

Njih zasluga je, da je število Bogoljuba poskočilo od 100 na 160. Dobrotelni je pa še čisto mlad, osnovan 3. aprila 1921. In že 4. aprila so družbenice darovale lepo vsoto v ta namen, da se pomaga onim iz Marijine družbe, ki so pomoči potrebne. Prevzamemo pa tudi skrb za druge reveže v župniji. Imamo tudi ubožni zavod za siromake.

Marijanišče v Veržetu. Brezmadežno Společje je bil za nas dijake v našem zavodu posebno pomenljiv in znamenit. Na prizadevanje č. g. ravnatelja dr. Volčiča je škofijstvo dovolilo, da se v našem zavodu ustanovi Marijina kongregacija za dijake. In na ta veliki praznik je bil pri nas slovesen sprejem v Marijino kongregacijo. Izmed 39 kandidatov je bilo sprejetih 18 dijakov, drugi pa so ostali kandidati za drugi sprejem, ki se bo vršil na praznik Marijinega Oznanjenja. Navdušenje za Marijino kongregacijo je v našem zavodu veliko, saj je zavod posvečen varstvu Marije Matere dobrega sveta. Redno vsakih 14 dni imamo shod, enkrat na mesec skupno sv. obhajilo in pa poleg tega še na vsak Marijin praznik. — Predsednik.

Marija Snežna na Velki. Tudi pri nas je število deklet, ki gojimo to željo, da bi se zbrale vse pod Marijino zastavo. Potem bodo postali tudi naši fantje pametnejši in za njim vse ljudstvo, ki je okuženo od Samostojne stranke ob nemški meji. Predrage družbenice Marijine, pozdravljam vas po vseh krajih ter se priporočam, izprositi nam pri svoji nebeški zaščitnici, da se milostljivo ogleda tudi na nas zapuščene, ki nam še ni prisijala zvezda tiste sreče, da bi se imenovala hčerke Marijine. Do tega nam pomagaj Marija Snežnica. — G. K.

Iz Prekmurja. Marijine hčere iz Prekmurja iskreno prosijo prizadete kroge, naj zastavijo vse svoje moči v to, da se romarska hiša pri sv. Jožefu nad Celjem uporablja le za prenočišče romarjev, posebno romaric deklet, kakor je bila dosedaj navada. Čule so, da je kar naenkrat vsa romarska hiša oddana zasebnikom, torej jim je prihod k duhovnim vajam skoro onemogočen vsled pomanjkanja prenočišča. Pripravljene so prispevati tudi denarne žrtve, kolikor bi jih bilo v dosego tega namena potreba.

Spominjajte se umrlih.

Ana Bartol, Dečja vas-Trebnje. — Marija Zagoričnik, Škale. — Jožef Kuhar, Marija Kodrič, Ana Požič, Marija Oštir iz župnije Sv. Križ pri Kostanjevici. — Alojzija Pintar, Kamnik. — Lizika Škribe, Čadram. — Neža Kruljc, Pišce. — Neža Derčar, Prečina. — N. v m. p!

Dobre knjige.

Marija Kraljica src, nauk blaženega Grignona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Pred nekaj leti, ko je doživela ta knjižica prvo izdajo, je neka deklica ugledni gospé toplo priporočala to knjižico. Gospa — njena sorodnica — ki ni posebno marala za nabožne knjige, jo je zavrnila: »Toda Angelina, vsaka dobra stvar se sama hvali.« »Že res,« odvrne deklica skromno in ljubo pogleda gospo, »vendar bodi za enkrat izjema in naj slaba stvar priporoča dobro, ki upa, da bo po njej postala vsaj malo boljša.« Gospa zavzeta je vzkliknila dobrohotno: »O ti drago čete, bom pa tebi na ljubo brala to knjižico.«

Ko sem zvedel za to ljubko anekdoto, sem tudi sam posegel po knjižici. Iznenadila me je, odkrito povedano, nisem pričakoval tako klenega jedra, tako globokih misli. Kdorkoli jo temeljito proučuje, bo začutil, da ga je obsijala nova luč. General očetov dominikanov piše o ti knjižici: Čudežni so ti listi, ognjevit ljubez blaženega pisatelja do Matere božje odseva iz njih. Še bolj kratke in jedrate besede pa je izrekel Friderik Viljem Faber o ti knjižici: »Malo poznamo Jezusa, ker smo pozabili na Marijo.« In glej, potem te knjižice lahko prideš do globokega umevanja skrivnostnih prednosti Marijinih. Ker je knjižici pridejan še prikladen molitvenik, je gotovo še bolj priporočila vredna. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani. Cena z rdečo obrezo 14 K.

Šmarnice: Premišljevanje Srca Marije, po o. Hattlerju T. J. napisal P. Ladislav Hrovat, ima v zalogi knjigarna J. Krajec nasl. v Novem mestu. Cena vezani knjigi 22 K.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO.

Neka Marijina družbenica za ozdravljenje živčne bolezni, da bi nazaj dobila svoj izgubljeni glas, za dosego krščanske popolnosti in za uslišanje svojih prošelj v zelo mučni zadevi. — Marijina družbenica za rešitev iz težke dušne stiske, vredno prejetje sv. zakramentov, svojega bolnega brata in še neko drugo dekle, za pravo spoznanje svojega življenja in medsebojni sporazum. — Neka oseba za pomoč v hudih stiskah. — Neki mladenič v tujini, da bi zadobil nazaj svojo izgubljeno vero. — Neka oseba za dar strahu božjega in stanovitno premagovanje hudih skušnjav zoper sv. čistost. — Neka oseba, da bi dobila kako primerno službo. — Vse še ne uslišane prošnje. — Neki zavod in njegove zadeve.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: S. M. Fabijana presv. Srcu Jezusovemu, Antonu Martinu Slomšeku in dušam v vicah za uslišanje v važni šolski zadevi. — M. Tekla, uršulinka, sv. Duhu, presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Tereziji od Deteta Jezusa za hitro in krepko pomoč v važni zadevi. (Dalje prih.)

Odpustki

za mesec julij 1921.

1. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in pravemu sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

2. Sobota, prva v mescu. Obiskanje **Marije Device.** Popolni odpustek: a) udom škapske bratovščine karmelske Matere božje v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; c) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostijo za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

3. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapski.

7. Četrtek, prvi v mescu. Sv. Ciril in Metod. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan; b) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda, kjer se ta god obhaja danes.

8. Petek. Sv. Elizabeta Portugalska. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

9. Sobota. Sv. Nikolaj in tovariši. Popolni odpustek istim kakor včeraj.

10. Nedelja. Sv. Veronika Julijani. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

13. Sreda. Sv. Frančišek Solan. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

14. Četrtek. Sv. Bonaventura. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

16. Sobota. Marija Devica Karmelska. Po-

polni odpustek v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikrat, kolikorkrat obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obišejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje danes ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan.

19. Torek. Sv. Vincencij Pavlanski. Popolni odpustek udom »Dejanja sv. Detinstva«, če prejmejo sv. zakramente in molijo obenem za razširjanje »Dejanja«.

21. Četrtek. Bl. Angelina. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

22. Petek. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brindiski. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan; b) istim kakor 8. dan.

25. Ponedeljek. Sv. Jakob. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta.

26. Torek. Sv. Ana. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje, kakor 2. dan; b) istim kakor 8. dan.

27. Sreda. Bl. Marija Martinengo. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

29. Petek. Sv. Marta. Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. Nedelja, zadnja v mescu. Sv. Ignacij Loj. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan.

Darovi.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Župni'a št. Jernej 49 K; župni'a št. Vid nad Ljubljano 220 K; Kavčič Franciška (po g. A. Skubic), Ziri, 13,40 K; župni'a Šmartno pri Litiji 782 K; Sunčič Loze, kaplan, Sv. Andraž v Slov. Goricah, 43 K; župni'a Selo pri Kamniku 149 K; neimenovana 200 K; župni'a Ig pri Ljubljani 214 K; Mar. družba pri Sv. Jakobu v Ljubljani 100 K; župni'a Komena 100 K; Ivana Arnuž, Zgornji Dol (Slov. gor.) 18 K; župni'a Raka 500 K; p. Dionizij Pristovnik, kapucin, Celje, 50 K; dr. Alojzij Mrhar 6 K; Mar. Kodrca, Vrh pri Ložu, 100 K; župni'a Sv. Križ pri Kostanjevici 220 K; župni'a št. Peter pri Novem mestu 120 K; župni'a Sv. Lenart nad šk. Loko 140 K; župni'a Selca 350 K; župni'a Sela, p. Zl. gradec, 40 K. (Drugi darovi prihodnjic.)

Vernikom ljublj. an. škofije.

Prošnja za prispevke k jubilejnemu daru ob 25 letnici škofovanja in zlati maši dr. Antona Bonaventura Jegliča.

Dne 22. maja 1923, l. preteče 25 let, odkar je zasedel ljubljansko škofovo stolico sedanjí naš vladika dr. A. B. Jeglič. Ni dodeljeno pogosto komu, da bi toliko let preživel v tako visoki in težki višjepastirski službi, še redkeje pa je, da bi kdo tako službo vršil s toliko apostolsko verno in požrtvovalnostjo, kot jo vrši naš sedanjí škof. Njemu se bližata bogodarovani jubilej in trdno upamo, da ga zdrav in čvrst dočaka.

Takega jubileja pa verniki ne smemo in ne moremo prezreti. Sili nas k temu hvaležnost do Boga, ki nam je dal in ohranil takega škofa, in hvaležnost do škofa, pastirja naših duš, ki je dokazal tako sijajno, kot malokdo, da apostolska milost njegovega božjega poslanstva v njem ni bila prazna.

Božja previdnost nam je poslala škofa Jegliča uprav ob času, ko je tudi sredi naše domovine drzno zazvenel glas: »Nočemo ga za kralja (Kristusa a)!« Svobodna misel, hči nevere, je bila na pohodu med nas. Treba 'e bilo odločne, apostolske roke, ki se je dvignila, braneč dediščino svete vere, in v goreči ljubezni strnila krog sebe vernike. »Po vseh deželah se je razlegal njegov glas.« (Prim. Ps. 18, 5.) — V vsak kotiček naše domovine je segel glas našega škofa: Menda ga ni prav nobenega med katoliki, da ne bi bil ne samo enkrat, ampak večkrat slišal tega oznanjevalca blagovesti. Z vsake lece je že oznanjal in utrjal kraljestvo božje v srcih ljudi; stotine in stotine noči je predsedel v spovednicah in zdravil, kar je bilo ran'enega, obvezoval, kar je bilo zlomljenega. In ko ni mogel bivati vedno pri svojih, je želel, da biva vsaj njegova od ljubezni žareča beseda pri ovcah njegove črede: Pisal je dušnopastirske knjige za vse stanove, plačeval njih tisk iz svojega in jih širil do zadnje gorske kočice. Pa še ne dovolí. Hotel je kot oče vzgojiti sinov-delavcev za vinograd Gospodov. Z velikanskimi žrtvami — sam je dal vse — s svojimi in z darovi vernikov je sezidal zavode na šentvidskem polju, da bi iz njih prihajali lajki in

duhovniki, zvesti Kristusu - kralju. To je spominik za stoletja in živa priča, kako je ljubil škof Jeglič svoje v dejanju in resnici.

Kakor pa se je vedno zavedal, da kraljestvo božje ni od tega sveta, ni nikdar pozabil, da je kraljestvo božje na tem svetu. Nikdar ni hotel biti nad rojaki, ampak med njimi, ne nad domovino, ampak sredi nje, ves njen. Zato je pa dokazal, da ljubi svoj narod v dejanju in resnici. Dokler bo en Slovenec še bivalna zemlji, ne bo pozabljeno, kaj je storil škof Jeglič za narod Slovenske. Kdo je nam dal prvo slovensko gimnazijo? Ali vlada? ali dež. odbor? ali bogatin? — Ne! — Škof Jeglič! Kdo je preskrbel prve slovenske učne knjige za srednje šole? Škof Jeglič! Kdo nam je dal grškoslovenski slovar? Škof Jeglič! Kdo je dal pobudo za latinsko-slovenski slovar, ki je že v tisku? Škof Jeglič! Dal Bog našemu vladiki let in sredstev, da to ogromno delo dovrši!

To so spominiki, če ne bi bilo niti enega iz rezanega kamena, ki se bodo preko vekov dvigali v čast škofa Jegliča.

Zato pa je naša dolžnost — in, rekli bi, naravnost srčna potreba, da ob bodoči slovesni obletnici mi verniki to veliko delo priznamo in to priznanje v dejanju pokažemo.

V Ljubljani se je ustanovil v to odbor, ki bo zbiral darove po vsej škofiji. Po dobrem preudarku je sklenil, da pokloni škofu za 25 letnico vladikovanja in zlato mašo umetniško izdelan pontifikalni ornat, to je vso mašno obleko, kar je še treba za slovesno škofovo mašo za škofa in levite. Ta jubilejni dar, poklonjen njemu in s tem stolici sv. Nikolaja, naj bi pričal zahvalo Bogu, da nam je dal tako požrtvovalnega škofa, pričal našo zahvalo vladiki samemu in pričal priznanje vseh vernikov — za to ogromno delo in za vse te neprecenljive darove.

Res je, da bo tak umetniško izdelan ornat (risbe arhitekta Vurnika, vezenje šolskih sester v Mariboru) v sedanjih časih zelo veliko stal. Proračun je najmanj 250 tisoč kron. Toda to vsoto zmagamo, če vsak vernik prispeva, kolikor mu je mogoče, ali če bi se le vsak Orel, ali vsak član Marijine družbe zavzel, da daruje ali zbere 10 kron.

Zato podpisani odbor naproša vse vernike, da prispevajo vsak po svoji moči, posebej še vse Orle in Marijine družbe, vse njihove voditelje, da prevzamejo takoj zbiranje in poskusijo dobiti pri premožnejših več, da bi revni bili oproščeni.

Ta dar ne bo za en hip. Stoletja bo pričal o delu našega škofa, o hvaležnosti njegovih vdanih mu vernikov in bo hkrati tudi izraz, na koliki višini je bila tedaj naša umetnost.

Darove, bodisi posamezne ali zbirke, sprejema blagajnik podpisanega odbora, stolni kanonik Alojzij Stroj v Ljubljani.

Odbor za nabavo mašnega pontifikalnega ornata za 25 letnico škofovanja in zlato mašo dr. Antona Bonaventura Jegliča v Ljubljani.

Predsednik: Andrej Kalan, stolni prošt in gen. vikar. Blagajnik: Alojzij Stroj, stolni kanonik, voditelj bratovščine Sv. R. T. Odborniki: Mara dr. Brejčeva, Helena inž. Remčeva. Fr. Sal. Finžgar, župnik. Janez Kalan, škof. voditelj Marijinih družb. Dr. Fr. Kimovec, predsednik Društva za kršč. umetnost. Dr. Fr. Stelè, vodja konservat. urada. Dr. Božidar Vodusek, advokat.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Dopisu iz Prekije. Vašega dopisa o Orlicah ne moremo objaviti, četudi ima najboljši namen in pové mnogo resničnega. Pravite: Marijina družba ima shod vsako leto enkrat, Orlice pa vsak teden. Tega niso krive Orlice, ampak tisti, ki oboje vodijo. Njim to povejte! »Marijina družba«, ki ima shod vsako leto enkrat, ali pa tudi dvakrat, trikrat ali štirikrat, — kakršnih je na štajerskem več — ni sploh nobena prava Marijina družba, ampak samo njeno ime. Marijina družba mora imeti shod vsaj vsak mesec. Še to je premalo, no, pa to vsaj za silo zadostuje. Da se Marijina družba tako zanemarija, to je seveda žalostno. — Ravnotako ne bomo objavljali, kar smo prejeli o nastopu Orlic pri procesiji. Da z mahajočimi rokami hoditi in »pozor« klicati v pričo Najsvetejšega, ni posebno vspodbudno, to je res. O tem se bomo posvetovali duhovniki med seboj, jeli to umestno ali ne, in kar bo sklenjeno, to se bo dalo na znanje. — Na znanje vse m. Prosimo zopet, da dopisom ne prilagate nobenega denarja kot nekako plačilo. Dopisi so zastoni. Če urednik dopisniku ne more ustreči, denarja pa nazaj ne pošlje, se pa utegenete jeziti, češ, aha, denar je pa spravil! Za dobre namene seveda smete že darovati, a dobri namen mora biti določen.

Vernim Slovencem na znanje.

Znano vam je iz prejšnjih letnikov »Bogoljuba«, da je imelo društvo »Dobrodelnost« v Grobljah pri Domžalah nekaj let svojo sirotišnico. »Bogoljub« je nabiral zanjo darove. Spočetka so prihajali darovi precej obilno, po končani vojski pa so začeli vedno bolj pojemati. Stroški pa so rasli od tedna do tedna, saj je znano, kako so cene šle kvišku. Morete si torej misliti, kake vsote je treba v teh časih za vzdrževanje družine petdesetih glav. Da se družina prehrani, je bilo treba začeti delati dolgove. To pa ne gre dolgo. Prišli smo torej do prepričanja, da sirotišnice ne bomo mogli vzdrževati.

»Misijonska zveza« pa je s pomočjo mašne družbe nabrala med vojsko prilično

vsoto za misijone. S tem denarjem je od »Dobrodelnosti« prevzela Groblje in je izročila misijonski družbi lazaristov, ki so že prej sodelovali pri »Misijonski zvezi«. Ti bodo imeli v Grobljah svoj novicijat in bodo skrbeli, da se tisti mladeniči, ki se bodo odločili za delovanje v vnanjih misijonih, vzgoje za misijonarje. Obenem so prevzeli obveznost, da bodo tam opravljali sv. maše misijonske mašne družbe.

Misijonarji so v Grobljah že od meseca septembra. Naznanja pa se javnosti ta sprememba šele zdaj, ker je bilo treba medtem vso zadevo med »Dobrodelnostjo« in »Misijonsko zvezo« pri cerkveni in svetni oblasti pravilnim potom urediti.

Za »Dobrodelnost«:

Janez Kalan, predsednik.

Za »Misijonsko zvezo«:

Anton Mrkún, blagajnik.

Za družbo sv. Vincencija Pavelskega:

Frančišek Javšovec, vizitator.

Videl in odobril škofijski ordinariat v Ljubljani dne 14. aprila 1921.

Dragi prijatelji misijonov!

S tem vam naznanjamo veselo novico, da imamo Slovenci gorko zaželjeno slovensko misijonišče ali zavod, v katerem se bodo gojenci pripravljali tudi za misijonarje med neverniki. Nekateri izmed njih se bodo posvetili domačim, nekateri pa poganskim misijonom. Na ta način je »Misijonska zveza« v kratkem času in na dokaj lahek način dosegla svoj cilj: da bomo jeli polagoma pošiljati svoje misijonarje v svet. Na drug način bi tega še dolgo ne bilo mogoče doseči. Z nabrano vsoto bi ne bilo zdaj mogoče ne zidati ne

kupiti velike hiše, še manj pa cel zavod vzdrževati. Danes bi bilo treba za to več milijonov. To je bilo mogoče le na ta način, da se je kupilo to posestvo v dobrodelni namen že v času, ko je bilo še vse ceneje.

Odslej Slovenci ne bomo podpirali misijonov samo z denarjem, ampak začeli bomo pošiljati med nevernike tudi apostole, da jim prinesejo krščansko blagovest. Enajsta ura je bila in Gospod kliče tudi sinovom našega naroda: »Pojdite tudi vi v moj vinograd!«

Gotovo boste vsi prijatelji misijonov,

»si udje »Misijonske zveze« in »Mašne družbe« to novico sprejeli z veseljem. V kratkem času ste s svojimi darovi losegli lep uspeh. Hvala vam! To vam bo pa tudi dalo zopet novega ognja, podžgalo vašo gorečnost, da boste z naprejem novi zavod radi podpirali. In treba bo izdatne podpore, da se bo zavod mogel vzdrževati pa tudi nadalje razvijati. Darovi naj se pošiljajo na naslov: Misijonski zavod v Grobljah, p. Domžale. — Tam je zdaj sedež »Mašne družbe«.

Spodobi se pa tudi, da izrečemo ob

tej priliki javno zahvalo častitim sestram usmiljenkam, ki so misijonarjem pot pripravile. Bilo je veliko truda in žrtev, da se je moglo veliko gospodarstvo iz nič začeti. Zemeljskega plačila te božje neveste itak ne zahtevajo. Poplačal jih bo nebeški Zenin, kakor je Marijo in Marto, ki sta ga sprejeli v svojo hišo, Veroniko, ki mu je obrisala pot, in pobožne žene, ki so ga mazile. Imajo naj pa tudi sladko zavest, da so veliko pripomogle k svetemu podjetju. Bog jim bo dal zato svoj blagoslov drugod.

Rusija in katoliška Cerkev.

Do najnovejšega časa ni bila nobena dežela na svetu tako zaprta katoliški veri kakor velikansko rusko cesarstvo, ki je šlo 165 milijonov prebivalcev ter je v Evropi in Aziji obsegalo šesti del vsega sveta. V nekdanji Rusiji je sicer bilo nekoliko milijonov katoliških Poljakov in nekoliko tisoč katoliških Nemcev, a ti so bili pod strogim nadzorstvom; njihovi duhovniki niso smeli vere nikjer drugje oznanjati kakor v domačih župnijah; prestop iz pravoslavja v katoliško vero je bil ostro prepovedan. Za vse ruske pokrajine (razen Poljske in Litve ter razen nemške škofije Tiraspol v južni Rusiji) je samo ena škofija v Mogilevu, ki vsega več kot pol Evrope in skoraj tretjino Azije. Samo nekoliko poljskih duhovnikov skrbi za rimske katoličane v Rusiji in Sibiriji. To je najboljše in najbolj zapuščena škofija na svetu. Mogilevski katoliški škof je bil lansko leto v Rimu in je svetemu očetu priporočal, naj se na tem velikanskem prostoru ustanovi štirideset novih katoliških škofij.

Velikanska Rusija je sedaj po boljševiški revoluciji vsa razbita in neurejena. Tisti, ki so nekdanj preganjali katoliško Cerkev, so pobiti ali pa so zbežali. Rusija se bo preje ali pozneje zopet pomirila in uredila. Toda stalni red se bo dal napraviti le s pomočjo krščanske vzgoje in prenovitve, s pomočjo tiste cerkve, ki je nekdanj vzgojila Evropo. Rusko ljudstvo je dobro, a manjka mu krščanske vzgoje in izobrazbe. Katoliška vera bo morala pomagati urejati novo Rusijo.

Ko se bo Rusija umirila, bo odprta prosta pot vsem veram. Ni mogoče, da bi se Rusija trajno povrnila k prejšnjim postavam, ki so dovoljevale oznanjati samo eno vero, namreč pravoslavno. Že sedaj se protestantje pripravljajo za agitacijo v Rusiji. Neka anglikanska verska družba je sredi lanskega leta izjavila, da ima nad 2000 misijonarjev pripravljenih za Rusijo in Sibirijo. Ako hočemo, da v gorečnosti ne bomo zaostali za protestanti, se moramo bolj zanimati za to velikansko apostolsko polje.

V majniku lanskega leta se je s Kitajskega vrnil v Evropo apostolski vikar Mgr. de Guebriant (Gebrian). Svetemu očetu je rekel: »Ljubim svojo Kitajsko, toda opozoriti hočem, da je zdaj Sibirija največje, najvažnejše in lahko misijonsko polje; isto velja o Rusiji.« Tega apostolskega vikarja so sveti oče letos imenovali za apostolskega vizitatorja za Sibirijo.

Skraini čas je, da katoliški Slovni obrnejo pogled na to velikansko polje. Treba bo vzgojiti veliko apostolov krščanske edinosti. Treba bo mnogo duhovnikov in redovnikov. V ta namen je treba molitve in gmočne podpore. Molitev je tisto sredstvo, ki bo pomagalo raztopiti ledeno zidove in odpreti srca za popolno resnico ter jih ogreti z ljubeznijo za zedinjenje z edino pravo Kristusovo Cerkvijo. Pri nas imamo v ta namen Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Poživimo zanimanje za to apostolsko bratovščino in pomnožimo naše molitve za tako visoke apostolske namene!

Koledar za junij 1921.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Proglasenje č. o. Klavdija Kolombijera blaženim.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan posebno, nujno	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljublji. škof.	lavant. škof.
1 Sreda	Juvencij	Prostost sv. Cerkve	Uršulinke Lj.	Sv. Anton v Slov. gor.
2 Četrtek	Marija Ana	Povišanje sv. Cerkve	Škocjan p. D.	
3 Petek	Srce Jezusovo	Zadostitev presv. Srca za nehv. sv.	Soteska	Ljutomer
4 Sobota	Franč. Korač.	Spreobrnjenje grešnikov	Škocjan p. T.	
5 Nedelja	Bonifacij	Pomoč v skušnjavi	Ježica	Sv. Jurij na Ščavnici St. Peter pri Radgoni Kapele
6 Poned.	Norbert	Bogoljub in katol. časopisje	Mirna peč	
7 Torek	Robert	Katoliški ponos	Plašina p. V.	
8 Sreda	Medard	Katoliška odločnost	Grčarice	
9 Četrtek	Primož	Katoliška doslednost	Ajdovec	
10 Petek	Mar eta	Katoliška dobrodelnost	Črni vrh n. l.	
11 Sobota	Barnaba	Katoliška neustrašenost	Lučine	
12 Nedelja	Janez Fak.	Katoliška radodarnost	Vrhopolje p. V.	Sv. Križ pri Ljutomeru
13 Poned.	Anton	Bož. milost izgubljen, vse izgub.	Štanga	
14 Torek	Bazilij	Jugoslovanska vseučilišča	St. Vid p. Zat.	Mala Nedelja Veržej
15 Sreda	Vid	Jugoslovanska država	St. Vid p. Lj.	
16 Četrtek	Franc Reg.	Boj nepravosti in surovosti	St. Vid p. Vip.	Marenberg
17 Petek	Adolf	Agrarna reforma	Topla reber	
18 Sobota	Elzem Sirec	Naši pesniki in leposlovje	St. Vid p. C.	Remšnik
19 Nedelja	Gervazij	Prvo sv. obhajilo	Zelimlje	Brezno
20 Poned.	Silverfj	Pogosto sv. obhajilo	Preserje	Muta
21 Torek	Alojzij	Varstvo mlad. pred pohujšanjem	Kovor	Sv. Ožbald
22 Sreda	Ahacij	Pozor na bližnjo priložnost!	Škofja Loka	Sopota
23 Četrtek	Cenon	Katoliške prosvetne organizacije	Trata	Sv. Jernej p. R.
24 Petek	Janez Krstnik	„Apostolstvo mož!“	Preska	Šmarje
25 Sobota	Viljem	Cerkvi sovražna društva v Jugosl.	Zasip	
26 Nedelja	Janez in Pav.	Iskreno bratstvo med narodi	Vojsko	Sv. Jurij ob Južni žel.
27 Poned.	Ladislav	Vladarji	Dragatuš	
28 Torek	Leon II.	Sv. Oče in rimska stolica	Črnomelj	Pohikve
29 Sreda	Peter in Pav.	Zmaga sv. Cerkve	St. Peter p. Lj.	
30 Četrtek	Spom. sv. Pav.	Gorečnost za čast božjo. — Umrlj.	Radeče	Zibika

Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

11. Sobota. Sv. Barnaba. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

13. Ponedeljek. Sv. Anton Padovanski. Popolni odpustek istim kakor 1. dan.

17. Petek. Bl. Pavel Buralis. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

20. Ponedeljek. Bl. Mihelina. Popolni odpustek istim kakor 1. dan.

21. Torek. Sv. Alojzij. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.

24. Petek. Sv. Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 3. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) istim kakor 1. dan.

26. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

29. Sreda. Sv. Peter in Pavel. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 3. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v yicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja, kakor 11. dan; f) istim kakor 1. dan; tretjerednikom vesoljna odveza.

Bogoljuba v vsako slovensko krščansko hišo!

Preselitev manufakture.

Tvrdka
brata Vokač v Ljubljani
naznanja, da je svojo veliko
manufakturno trgo-
vino preselila v bivšo
Marovo hišo

na Krekov trg 10 zraven Vod-
nikovega (zelenjadnega) trga.

Zahtevajte cenik novega blaga.

Zahtevajte
cenik
zastonj
in
poštne
prosto

H. SUTTNER
LJUBLJANA štev. 2

MESTNI TRG 23.

Največja zaloga ur, zlatnine in srebrnine!

Lastna protokol. tovarna ur v Švici.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

 3%

brez odbitka rentnega in invalidnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krone na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim združnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad 1,100.000 kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1920 nad 60 milijonov kron.

Položnice so na razpolago. — Številka čekovnega prometa je 647.